

บทที่ 6

การวิเคราะห์ความคิดเห็นจากแบบสอบถาม

การหาข้อมูลต่าง ๆ สำหรับการศึกษา “แนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน” เฉพาะอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา ลักษณะภาพของโครงการตัวอย่าง ข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ และข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโครงการตัวอย่าง เช่น กลุ่มสถาปนิกผู้ออกแบบอาคาร กลุ่มสถาปนิกแกนนำ และกลุ่มผู้ใช้สอยอาคาร ข้อมูลที่ได้จะนำมาสร้างแบบสอบถามสำหรับกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะรูปแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รวมทั้งเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยได้กำหนดตัวแปรลักษณะทางสังคมของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อทดสอบความแตกต่าง หรือความคล้ายคลึงกันของลักษณะทางสังคม ด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้ค่า *t-test* และ *Chi-square* แบ่งตัวแปรทางสังคมได้ดังนี้

- ตัวแปรควบคุม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ (หน่วยงานราชการหรือเอกชน) และรายได้
- ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม (สถาปนิก และบุคคลทั่วไป)
- ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นจากผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการทดสอบลักษณะทางสังคมของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ว่า สัดส่วนลักษณะทางสังคมของผู้ตอบแบบสอบถามดังกล่าว ไม่มีความแตกต่างกัน

เนื้อหาที่จะศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะรูปแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

ตอนที่ 2 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

ตอนที่ 3 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยพิจารณาจากภาพประกอบของอาคารตัวอย่าง

การใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ จากกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากหน่วยงานเอกชน และหน่วยงานราชการต่าง ๆ โดยใช้สัดส่วนตามสถิติสถาปนิกจำนวน 5,665 คน ของสมาคมสถาปนิกสยามในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ได้รวบรวมไว้ถึงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 โดยสามารถแบ่งกลุ่มสถาปนิกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสถาปนิกที่ทำงานในหน่วยงานเอกชน จำนวน 4,325 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 76.35 และกลุ่มสถาปนิกที่ทำงานในหน่วยงานราชการ จำนวน 1,340 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 23.65

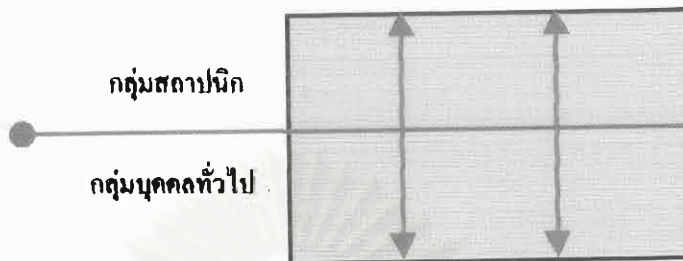
อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ผลที่ได้จากแบบสอบถามด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน และแนวทางการพัฒนาการออกแบบ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ว่า “ในสภาวะการณ์ปัจจุบัน สถาปนิกเริ่มให้ความสำคัญต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมและบริบทที่เกี่ยวข้องมากขึ้น และได้พิจารณาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนเป็นแนวคิดหลักในกระบวนการออกแบบทางสถาปัตยกรรม อาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ” ความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ได้จากกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป อาจเป็นความคิดเห็นที่แตกต่างกันได้ เนื่องจากว่า กลุ่มสถาปนิกเป็นกลุ่มบุคคลที่ได้รับการศึกษา และมีประสบการณ์ในด้านวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง

6.1 แนวทางนำเสนอการวิเคราะห์

ความคิดเห็นที่ได้จากแบบสอบถาม สามารถนำเสนอเป็นแนวทางการวิเคราะห์ได้ ดังต่อไปนี้

6.1.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิดลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ดูแผนภูมิ 6.1)

การยอมรับแนวความคิด ลักษณะและองค์ประกอบที่สำคัญ
ของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

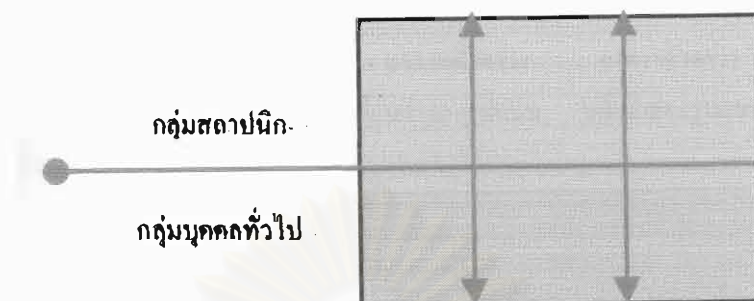
แผนภูมิที่ 6.1: แสดงการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะและองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

● การวิเคราะห์องค์ประกอบของการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

1. การวางผังและลักษณะภาพของที่ตั้ง
2. สถาปัตยกรรม และการออกแบบ
3. ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์
4. สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน
5. วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
6. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม
7. กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง
8. การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม
9. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

6.1.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ดูแผนภูมิ 6.2)

แนวทางการพัฒนาการออกแบบ
สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

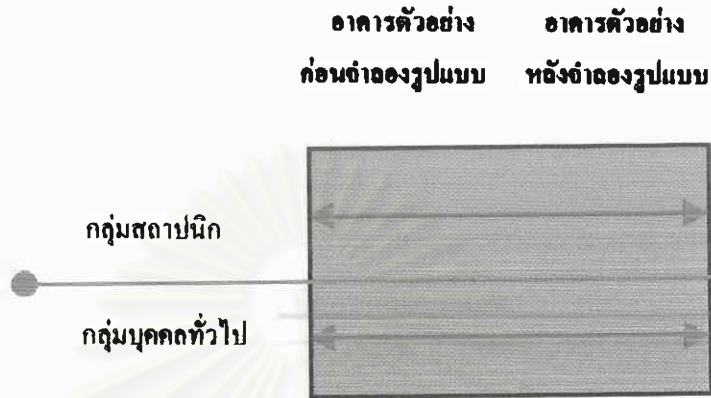
แผนภูมิที่ 6.2: แสดงการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

● การวิเคราะห์องค์ประกอบของการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

1. การวางผัง และลักษณะภาพของที่ตั้ง
2. สถาปัตยกรรม และการออกแบบ
3. ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์
4. สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน
5. วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
6. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม
7. กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง
8. การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม
9. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

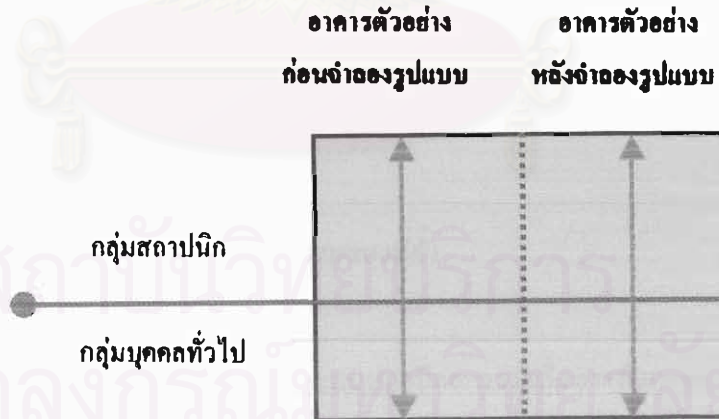
6.1.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยพิจารณาจากภาพประกอบของอาคารตัวอย่างที่ศึกษา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

- การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างรูปแบบอาคารก่อนและหลังการจ้างของ
สถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป (ดูแผนภูมิ 6.3)

แผนภูมิที่ 6.3: แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ระหว่างรูปแบบอาคารก่อน และหลังการจ้างของ
ของสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

- การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบอาคารก่อนและหลังการจ้าง
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ดูแผนภูมิ 6.4)

แผนภูมิที่ 6.4: แสดงการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบอาคารก่อน และหลังการจ้างของ
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

6.2 การวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ จากแบบสอบถาม

6.2.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามสามารถอธิบายผลได้จาก ค่าระดับความคิดเห็น เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้ค่า *t-test* ทดสอบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีระดับนัยสำคัญ $\alpha=0.05$ และกำหนดให้ค่าระดับความคิดเห็นระหว่าง 1-5 เป็นดังต่อไปนี้ คือ

- 1 = มีระดับความเห็นด้วยน้อยที่สุด
- 2 = มีระดับความเห็นด้วยน้อย
- 3 = มีระดับความเห็นด้วยปานกลาง
- 4 = มีระดับความเห็นด้วยค่อนข้างมาก
- 5 = มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่ม โดยวิธีการทางสถิติ สามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

- **การวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง**

การศึกษาแนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะและองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-1: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้งระหว่าง
กลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง 1. การวางผังที่เคารพต่อสถานที่ตั้ง โดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ 2. การวางผัง โดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด 3. การวางผังที่ให้ความสำคัญในการวางทิศทางของอาคาร (<i>orientation</i>) รวมถึงการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในการวางตำแหน่งอาคาร	4.30	0.76	(1)	4.28	0.76	(1)	0.22
	4.27	0.77	(2)	4.11	0.78	(2)	1.72
	4.12	0.70	(3)	3.91	0.75	(3)	2.46*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.1-1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า การวางผังที่เคารพต่อสถานที่ตั้ง โดยออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ การวางผังโดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด และ การวางผังที่ให้ความสำคัญในการวางทิศทางของอาคาร (*orientation*) รวมถึงการ

ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในการวางตำแหน่งอาคาร ตามลำดับ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง การวางผังที่เคารพต่อสถานที่ตั้ง โดยออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม และสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ สอดคล้องกับแนวความคิดของการออกแบบเชิงนิเวศที่ว่า การออกแบบเชิงนิเวศ หรือโดยใช้ธรรมชาติ (ecological design or design with nature) นั้น ควรจะเข้าใจถึงระบบนิเวศว่า จะต้องมียุทธศาสตร์ที่กลมกลืนกับที่ตั้ง (Thomson & Steiner, 1997: 321) และจากข้อคิดของสถาปนิก แสงอรุณ รัตกสิกร ซึ่งมีแนวคิดในการออกแบบสถาปัตยกรรมโดยยึดถือธรรมชาติเป็นแม่บท โดยได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าอยากให้ธรรมชาติคงความบริสุทธิ์ ไม่ต้องการให้มีสิ่งก่อสร้างแปลกปลอมเข้าไปทำลายสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ดังนั้น สถาปัตยกรรมควรให้ความสำคัญธรรมชาติและสภาพแวดล้อมเป็นเอก โดยไม่มีอาคารเข้าไปชิงเด่น” (มุสดี ทิพพัส, 2539: 187) สำหรับเรื่อง การวางผังโดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด ก็สอดคล้องกับแนวความคิดในการออกแบบสถาปัตยกรรม โดยให้ความสำคัญต่อระบบนิเวศ ดังที่ สถาปนิก วทัญญู ฉลกลาง ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า “ขอให้ใส่ใจเรื่องระบบนิเวศวิทยาให้มาก เพราะระบบนิเวศเป็นดวงการทุกอย่างในการดำรงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินชีวิตอย่างคนธรรมดา หรือการสร้างสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นมาแล้ว สอดคล้องอยู่กับระบบนิเวศวิทยาเท่านั้นจึงจะเป็นสถาปัตยกรรมที่ดี” (มุสดี ทิพพัส, 2541: 31) เช่นเดียวกับ แรนดอล์ฟ ครอชตัน และ คิสเต็น ไชล์ด สถาปนิกแกนนำผู้มีแนวทางในการออกแบบเพื่อรักษาระบบนิเวศ และถึงแวดล้อมได้ให้แนวคิดไว้ว่า “เมื่อยึดแนวทางเชิงนิเวศและถึงแวดล้อม ก็ยากที่จะทำงานผิดพลาดได้” (Zeher, 1996: 37)

ส่วนเรื่องการวางผังที่ให้ความสำคัญในการวางทิศทางของอาคาร (orientation) ก็สอดคล้องกับแนวความคิดใหม่ในการเลือกที่ตั้งอาคาร (building placement) และทิศทางของอาคาร (orientation) การเลือกทิศทางของอาคาร คือ การให้อาคารสามารถสกัดกั้นความร้อนจากภายนอกเข้าสู่ภายในอาคารได้มากที่สุด ซึ่งรวมถึงการออกแบบช่องเปิด และการควบคุมการรั่วซึมของอากาศเข้าสู่อาคาร (อันจะเป็นผลให้อุณหภูมิภายในอาคารต่ำลง) ได้มากที่สุด (สุนทร บุญญาธิการ, 2541: 74)

โดยใช้วิธีทางสถิติ t -test ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของการวางผังที่เคารพต่อสถานที่ตั้ง โดยออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ และ การวางผังโดยออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การวางผังดังกล่าวมีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกันยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องการวางผัง ที่ให้ความสำคัญในการวางทิศทางของอาคาร (orientation) รวมถึงการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในการ วางตำแหน่งอาคาร โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การวางผังดังกล่าวมีความสำคัญต่อการออกแบบ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

– สรุปการวิเคราะห์การวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพ ของที่ตั้ง สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นตรงกันว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการ ออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ การวางผังที่เคารพสถานที่ตั้ง โดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม และสภาพ ดั้งเดิมของพื้นที่ รองลงมา คือ การวางผัง โดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อม ทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด

ความแตกต่างของความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสอง กลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องการวางผังที่ให้ความสำคัญในการวางทิศทางของอาคาร (orientation) รวมถึงการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในการวางตำแหน่งอาคาร อย่างไรก็ตาม แนวความคิด ในการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้งที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญต่างกัน แต่ ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของ บุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาเพื่อใช้ในการออกแบบต่อไป

● สถาปัตยกรรมและการออกแบบ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และ องค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็น สถาปัตยกรรมและการออกแบบ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-2: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า r
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● สถาปัตยกรรมและการออกแบบ							
1. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.28	0.75	(2)	4.25	0.71	(2)	0.40
2. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น	4.39	0.70	(1)	4.27	0.75	(1)	1.35

จากตารางที่ 6.1 - 2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลที่ได้จากการวิจัยในเรื่อง สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับความเข้าใจต่อสภาพภูมิอากาศ การวิเคราะห์สภาพภูมิอากาศโดยละเอียดมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาปัจจัยที่เหมาะสมกับการออกแบบสถาปัตยกรรมในสภาพภูมิอากาศแบบร้อนชื้น และจุดประสงค์ของการออกแบบเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี โดยอาศัยสภาพภูมิอากาศควรจะต้องคำนึงถึงการออกแบบสภาพแวดล้อมภายในอาคารให้อยู่ในเขตสบายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยใช้ปัจจัยธรรมชาติให้มากที่สุดเสียก่อน (สุนทร บุญญาธิการ, 2542: 33) การเข้าใจสภาพภูมิอากาศ และสามารถนำมาใช้อย่างเป็นรูปธรรมนั้น ย่อมส่งผลให้อาคารนั้น ๆ ใช้สอยได้ดี รวมทั้งเกิดการประหยัดพลังงาน โดยวิธีธรรมชาติ และต้องอาศัยปัจจัยหลักที่สำคัญ ในจำนวนนี้การออกแบบ

โดยเลือกรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เหมาะสมก็มีความสำคัญ กล่าวคือ “การเลือกรูปแบบที่เหมาะสมโดยสามารถป้องกันความร้อนจากภายนอกได้ดี ในขณะที่นำความเย็นจากพื้นดินและสภาพแวดล้อมเข้ามาใช้ภายในอาคารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นรูปทรงที่มีพื้นผิวที่จะรับความร้อนจากภายนอกน้อย (*compact form*) ผนวกกับการเลือกรูปแบบที่มีระบบการกันแดดที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของหน้าต่างและช่องแสงต้องสามารถป้องกันแสงแดดโดยตรง (*direct sun*) จากดวงอาทิตย์ได้เกือบตลอดทั้งวันในทุกฤดูกาล” (สุนทร บุญญาริการ, 2541: 105) นอกจากนี้ เบริندا และ เวล (Brenda & Vale, 1995: 85) ได้กล่าวถึงหลักการในการออกแบบเพื่ออนาคตอันยั่งยืนไว้ 6 ประเด็น ซึ่งในจำนวนนั้นได้กล่าวไว้ว่า “การออกแบบสถาปัตยกรรมนั้นจะต้องสอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศ โดยสถาปนิกจะต้องเข้าใจในการแก้ปัญหา รวมทั้งจะต้องคำนึงถึงแหล่งพลังงานจากธรรมชาติอีกด้วย”

ส่วนเรื่องสถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ก็สอดคล้องกับแนวความคิดการออกแบบของ โรเบิร์ต เบิร์กไบล์ (Robert Berkebile) สถาปนิกแกนนำด้านสิ่งแวดล้อมของอเมริกาซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่า “สถาปัตยกรรมควรจะสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิม (*authentic architecture*) ของพื้นที่ ซึ่งสถาปัตยกรรมจะช่วยส่งเสริมคุณค่าของสถานที่นั้นๆ” (Zeiber, 1996: 32) การออกแบบอาคารให้มีรูปลักษณะสอดคล้องกับอาคารในอดีต หรืออาคารในประวัติศาสตร์ อาคารที่มีรูปลักษณะดังกล่าวย่อมมีความหมายมากกว่าอาคารที่ไม่มีรูปลักษณะของอาคารในประวัติศาสตร์ (วิวัฒน์ เดมิชพันธ์, 2541: 63-64)

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น และ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น รองลงมา คือ

สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันในประเด็นนี้ แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-3: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ 1. การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ และบริเวณข้างเคียง 2. การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภานำสหายแก่อาคาร และบริเวณรอบข้าง 3. การออกแบบภูมิทัศน์ โดยการใช้สภาพแวดล้อมเดิมและวัตถุในท้องถิ่น	4.15	0.75	(1)	4.13	0.77	(1)	0.23
	4.14	0.73	(2)	4.13	0.71	(2)	0.08
	4.11	0.75	(3)	4.03	0.75	(3)	0.93

จากตารางที่ 6.1-3 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็น ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งสองกลุ่ม
มีความเห็นว่า การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรมโดยให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ และ
บริเวณข้างเคียง มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมใน
การสร้างสภาวะน่าสบายแก่อาคาร และบริเวณรอบข้าง และ การออกแบบภูมิทัศน์ โดยการใช้สภาพแวดล้อม
เดิมและวัสดุในท้องถิ่น ตามลำดับ ผลของการวิจัยในเรื่องการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยให้ความสำคัญ
กับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่และบริเวณข้างเคียง สอดคล้องกับแนวความคิดในการออกแบบ
โรงแรมฮาร์โมนี (*Harmony: a center for the study of sustainable resort development*) ซึ่งเคยได้รับรางวัล
โรงแรมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นแห่งแรกของโลก เมื่อปี ค.ศ. 1991 สถาปนิกผู้ออกแบบ คือ
เจมส์ ฮาร์ดเลย์ ได้ให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมเดิมของพื้นที่ ดังนั้น งานภูมิสถาปัตยกรรมก็คือ การใช้
ประโยชน์จากต้นไม้เดิมในโครงการทั้งหมด ซึ่งนอกจากจะประหยัดค่าใช้จ่ายแล้วยังรักษาสภาพดั้งเดิมเอาไว้
ทั้งหมดด้วย (ดูภาพ 6.1) (Zeicher, 1996: 156-159) สำหรับเรื่องการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยใช้
ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่อาคาร และบริเวณรอบข้าง สอดคล้องกับ
แนวความคิดในการออกแบบแนวยั่งยืนของกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ที่เรียกว่า *European Directives and
Building Design* ซึ่งได้กล่าวถึงงานภูมิสถาปัตยกรรมไว้ว่า “งานภูมิสถาปัตยกรรมและการจัดภูมิทัศน์
ถือเป็นปัจจัยหนึ่งในการสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่อาศัย การออกแบบสภาพแวดล้อมที่ดีจะต้อง
ประสานกันระหว่างสถาปัตยกรรมกับงานภูมิสถาปัตยกรรม เพราะสภาพแวดล้อมจะเป็นตัวแปรที่สำคัญ
ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคารและสภาพแวดล้อมภายใน ความสำคัญอีกประการหนึ่งของงาน
ภูมิสถาปัตยกรรมเปรียบเสมือนชีวิตชีวาของผู้ผู้อยู่อาศัยนั่นเอง” (Edwards, 1996: 175)

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่ม
มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ทั้ง 3 เรื่อง คือ (1) การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยให้ความสำคัญกับ
สภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่และบริเวณข้างเคียง (2) การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยใช้ประโยชน์
จากสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่อาคารและบริเวณรอบข้าง และ (3) การออกแบบ
ภูมิทัศน์ โดยการใช้สภาพแวดล้อมเดิมและวัสดุในท้องถิ่น โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่าทั้ง 3 เรื่อง
ดังกล่าว มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่า
ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ภาพที่ 6.1: แสดงการใช้ประโยชน์จากสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ ในการจัดภูมิทัศน์โดยไม่ทำลายสภาพเดิม
ของโครงการโรงแรม ฮาร์โมนี เกาะเวอร์จิน สหรัฐอเมริกา (Zeiber, 1996: 155)

— รูปการวิเคราะห์ภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ลักษณะ และแนวคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ และบริเวณข้างเคียงรองลงมา คือ การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม โดยให้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่อาคาร และบริเวณรอบข้าง โดยที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันในประเด็นนี้ แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-4: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	อันดับ	Mean	SD	อันดับ	
● สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน 1. สถาปัตยกรรมภายในที่คำนึงถึงการใช้วัสดุที่หาได้ง่ายภายในท้องถิ่น ซึ่งมีส่วนสะท้อนถึงประวัติความเป็นมาของวัฒนธรรมท้องถิ่นและมีส่วนช่วยในการสร้างงานในชุมชนที่ตั้ง 2. สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร 3. สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา	3.96	0.71	(3)	3.93	0.74	(3)	0.40
	4.11	0.76	(1)	3.96	0.76	(2)	1.68
	4.09	0.74	(2)	3.98	0.70	(1)	1.29

จากตารางที่ 6.1-4 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก มีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา และ สถาปัตยกรรมภายในที่คำนึงถึงการใช้ชีวิตที่หาได้ง่ายภายในท้องถิ่น ซึ่งมีส่วนสะท้อนถึงประวัติความเป็นมาของวัฒนธรรมท้องถิ่นและมี ส่วนช่วยในการสร้างงานในชุมชนที่ตั้ง ตามลำดับ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่องของ สถาปัตยกรรมภายใน ที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร สอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่า การออกแบบ สถาปัตยกรรมประเภทโรงแรมตากอากาศ ควรจะคำนึงถึงความสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบภายใน กับการเชื่อมต่อภายนอก และจะต้องสนองความต้องการของผู้ใช้สอย (Tan Hock Beng, 1994: 186-189) ซึ่งมักจะพบได้ในอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศทั่ว ๆ ไป

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมภายในที่เน้น บรรยากาศมากกว่าความหรูหรา มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่าง ภายในกับภายนอกอาคาร และ สถาปัตยกรรมที่คำนึงถึงการใช้ชีวิตที่หาได้ง่ายภายในท้องถิ่น ซึ่งมีส่วน สะท้อนถึงประวัติความเป็นมาของวัฒนธรรมท้องถิ่น และมีส่วนช่วยในการสร้างงานในชุมชนที่ตั้ง ตามลำดับ

โดยใช้วิธีการทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของสถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับ ภายนอกอาคาร สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา และ สถาปัตยกรรมภายในที่ คำนึงถึงการใช้ชีวิตที่หาได้ง่ายภายในท้องถิ่น ซึ่งมีส่วนช่วยในการสร้างงานในชุมชนที่ตั้ง โดยที่กลุ่ม สถาปนิกมีความเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นสถาปัตยกรรมภายในและ การออกแบบตกแต่งภายใน สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า ลักษณะ และแนวความคิด ที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ควรพิจารณาเป็น อันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร รองลงมา คือ

สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา เป็นลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการ ออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอก

ความคิดเห็นที่มีต่อประเด็นดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการ ออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-5: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง							
1. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองวิถีธรรมชาติในท้องถิ่น	3.94	0.68	(4)	4.27	0.75	(2)	-1.04
2. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และสภาพดินฟ้าอากาศ	4.13	0.71	(1)	3.92	0.72	(4)	2.51*
3. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ	3.88	0.73	(5)	3.91	0.73	(5)	-0.32
4. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบ โดยเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป	3.56	0.78	(7)	4.38	0.67	(1)	-9.67*

ตารางที่ 6.1-5: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
5. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยการส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (<i>reuse and recycle material</i>) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (<i>virgin material</i>)	4.08	0.78	(2)	3.92	0.76	(3)	1.80
6. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยไม่เลือกใช้วัสดุที่ได้จากการทำลายหรือเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศ	3.86	0.79	(6)	3.85	0.72	(7)	0.16
7. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเรียบง่ายที่สุด	4.07	0.83	(3)	3.85	0.84	(6)	2.22*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.1-5 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิกได้ให้ความสำคัญในประเด็นดังกล่าว โดยเรียงลำดับความสำคัญได้ดังนี้ คือ (1) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุและสภาพดินฟ้าอากาศ (2) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (*reuse and recycle material*) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (*virgin material*) (3) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเรียบง่ายที่สุด (4) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น (5) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ (6) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยไม่เลือกใช้วัสดุที่ได้จากการทำลายหรือ

เปลี่ยนแปลงระบบนิเวศ และ (7) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มบุคคลทั่วไปก็ได้ให้ความสำคัญในประเด็นดังกล่าว โดยเรียงลำดับความสำคัญได้ดังนี้ คือ (1) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป (2) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองของวัฒนธรรมชาติในท้องถิ่น (3) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (*reuse and recycle material*) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (*virgin material*) (4) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุและสภาพดินฟ้าอากาศ (5) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ (6) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเรียบง่ายที่สุด และ (7) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบ โดยไม่เลือกใช้วัสดุที่ได้จากการทำลายหรือเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศ

ผลจากการวิจัยนี้ เรื่องสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุและสภาพดินฟ้าอากาศ ก็สอดคล้องกับแนวความคิดใหม่ในการใช้วัสดุ กล่าวคือ ควรเลือกใช้วัสดุที่ป้องกันความร้อน และความชื้นจากภายนอกได้ดี ในกรณีที่เป็นการปรับอากาศก็ต้องสามารถกักเก็บความชื้นไว้ภายในโดยมีการรั่วไหลออกสู่ภายนอกน้อยที่สุด สำหรับผนังที่บ่งแสงก็ต้องเป็นผนังที่มีค่าการป้องกันความร้อนได้ดีมาก (มีค่าความเป็นฉนวนสูง) โดยมีมวลสารน้อย เพื่อไม่ให้เกิดการสะสมความร้อนและถ่ายเทเข้าสู่ภายในอาคารในเวลากลางวัน ในส่วนที่เป็นวัสดุโปร่งแสงหรือผนังกระจก ควรเลือกใช้กระจกชนิดที่ความร้อนผ่านเข้ามาภายในได้น้อยแต่ยอมให้แสงผ่านเข้ามาได้มาก ซึ่งเป็นการนำเอาแสงธรรมชาติมาใช้ประโยชน์อย่างถูกต้อง ทำให้ไม่ต้องใช้พลังงานไฟฟ้าในระบบแสงสว่าง อีกทั้งยังได้แสงที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูงกว่าแสงประดิษฐ์มาก (สุนทร บุญญาธิการ, 2541: 105) การออกแบบเพื่ออนาคตอันยั่งยืนนั้น สถาปัตยกรรมจะต้องสอดคล้องกับภูมิอากาศ โดยสถาปนิกจะต้องเข้าใจในการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ (Brenda & Vale, 1991: 112) ทั้งนี้ การออกแบบสถาปัตยกรรมสำหรับบ้านเรือน ซึ่งมีสภาพแวดล้อมเป็นเขตร้อนชื้น ทำให้ต้องการร่มเงาสำหรับอาคาร ดังนั้น การพึ่งพาธรรมชาติให้มีส่วนเกี่ยวพันกับงานสถาปัตยกรรม จึงเป็นสิ่งที่สถาปนิกควรยึดถือ (สุคติ ทิพทัส, 2539: 221) การเข้าใจสภาพภูมิอากาศ และสามารถนำมาใช้ได้อย่างเป็นรูปธรรมนั้น ย่อมส่งผลให้อาคารนั้น ๆ ใช้สอยได้ดี รวมทั้งเกิดการประหยัดพลังงานโดยวิถีธรรมชาติ จึงเป็นแนวความคิดใหม่ในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการประหยัดพลังงาน (สุนทร บุญญาธิการ, 2541: 105) สำหรับเรื่องสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยส่งเสริมให้มีใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (*reuse and recycle material*) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (*virgin material*) ก็สอดคล้องกับแนวคิดและทางเลือกใหม่ ที่กำลังได้รับความนิยมมากในประเทศยุโรป เนื่องจากกระแสการอนุรักษ์พลังงานและสภาพแวดล้อมได้รับการตอบ

รับเป็นอย่างดีในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป หรือ EU การจัดการของเสียและการนำระบบหมุนเวียนมาใช้ (waste management and recycling) จึงได้รับความนิยมนำมาปฏิบัติ ดังปรากฏในข้อตกลงร่วมกันในการออกแบบที่เรียกว่า *European Directives and Building Design* (Edwards, 1996: 23) และสำหรับเรื่องสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองของวัฒนธรรมชาติในท้องถิ่น ก็สอดคล้องกับหลักการและแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมที่ยั่งยืน ที่ได้กล่าวถึงการใช้วัสดุในท้องถิ่นไว้ว่า “สถาปัตยกรรมควรจะออกแบบโดยการใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นชนิดที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้อีก (renewable indigenous building materials) ตามความเหมาะสม เพราะจะเป็นการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างเกิดประโยชน์และคุ้มค่า” (Zeihner, 1996: 67)

โดยใช้วิธีการทางสถิติ *t-test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ใน 4 เรื่อง คือ (1) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองของวัฒนธรรมชาติในท้องถิ่น (2) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ (3) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (reuse and recycle material) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (virgin material) และ (4) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยไม่เลือกใช้วัสดุที่ได้จากการทำลายหรือเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (reuse and recycle material) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (virgin material) และ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยไม่เลือกใช้วัสดุที่ได้จากการทำลายหรือเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศ มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนเรื่องสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองของวัฒนธรรมชาติในท้องถิ่น และสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกันพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันใน 3 เรื่อง คือ (1) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และสภาพดินฟ้าอากาศ (2) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป และ (3) สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเรียบง่ายที่สุด โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และสภาพดินฟ้าอากาศ และ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเรียบง่ายที่สุด มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

มากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนเรื่อง สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

– สรุปการวิเคราะห์วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็น วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และสภาพดินฟ้าอากาศ รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบ โดยการส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (*reuse and recycle material*) แทนการเจาะจงใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (*virgin material*) ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองวัฒนธรรมชาติในท้องถิ่น

ความแตกต่างของความคิดเห็น พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน 4 เรื่อง และมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน 3 เรื่อง (ดังรายละเอียดข้างต้น) อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญต่างกัน แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาในการออกแบบต่อไป

• การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-6: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม 1. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงาน รวมถึงการใช้พลังงานจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (green energy) 2. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสีย และมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่	4.10	0.81	(2)	3.93	0.82	(2)	1.77
	4.23	0.74	(1)	4.10	0.78	(1)	1.44

จากตารางที่ 6.1-6 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสีย และมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่ มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งคือการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงาน รวมถึงการใช้พลังงานจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (green energy) ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่องของสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสีย และมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่ สอดคล้องกับแนวความคิดในการจัดการสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะภายในอาคารที่นิยมนำมาใช้ เช่น การนำระบบหมุนเวียนน้ำใช้ (recycling systems) การนำระบบหมุนเวียนน้ำใช้ นับเป็นวิธีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก ทั้งนี้ การหมุนเวียนน้ำกลับมาใช้ โดยการแยกประเภทของวัสดุ ก็เพื่อความสะดวกในการนำกลับมาใช้ใหม่ อย่างในยุโรปการนำระบบหมุนเวียนน้ำใช้ในอาคาร จึงเป็นส่วน

สำคัญในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมภายในอาคาร (Zeiger, 1996: 127-129) ส่วนเรื่อง สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงานรวมถึงการใช้พลังงานจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (green energy) คือ การใช้พลังงานจากธรรมชาติและการใช้พลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีก (green energy and renewable energy) กำลังได้รับความนิยมมากในอเมริกาและกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษสามารถนำพลังงานจากลมได้ถึง 20% ของการใช้พลังงานทั้งหมดภายในประเทศ จึงนับได้ว่าลมเป็นแหล่งพลังงานอันสมบูรณ์อย่างหนึ่งที่ใช้ในยุโรป (Edwards, 1996: 78-79) พลังงานจากธรรมชาติหรือพลังงานที่สามารถเกิดขึ้นใหม่ได้อีก นอกจากพลังงานลม (wind energy) แล้ว ยังมีพลังงานอีกหลายประเภทที่ได้รับความนิยมในยุโรป เช่น พลังงานไฟฟ้าจากน้ำ (hydroelectric energy) พลังงานจากคลื่น (wave energy) พลังงานแสงอาทิตย์ (solar energy) และพลังงาน photo voltaic energy conversion เป็นต้น

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t-test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงาน รวมถึงการใช้พลังงานจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (green energy) และ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสียและมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสีย และมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่ รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงาน รวมถึงการใช้พลังงานจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (green energy)

ความแตกต่างของความคิดเห็นพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบต่อไป

● กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-7: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง							
1. สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคารหรือระยะรั้นจากฝั่งทะเล	4.14	0.77	(2)	4.13	0.82	(2)	1.52
2. สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคารว่าจะต้องไม่สูงเกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง	3.87	0.83	(3)	4.24	0.78	(1)	3.94*
3. สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และสัดส่วนของพื้นที่ว่าง (open space) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง	4.15	0.74	(1)	4.10	0.77	(3)	0.54

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.1-7 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่าสถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และสัดส่วนของ

พื้นที่ว่าง (*open space*) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคารหรือระยะร่นจากฝั่งทะเล และ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคารว่าจะต้องไม่สูงเกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง ตามลำดับ

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคาร จะต้องไม่สูงเกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคารหรือระยะร่นจากฝั่งทะเล และ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และ สัดส่วนของพื้นที่ว่าง (*open space*) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง ตามลำดับ

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของสถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคารหรือระยะร่นจากฝั่งทะเล และ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และ สัดส่วนของพื้นที่ว่าง (*open space*) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่าทั้ง 2 เรื่องดังกล่าว มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนเรื่องสถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคารว่าจะต้องไม่สูงเกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคารว่าจะต้องไม่สูงเกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์การวิเคราะห์กฎหมายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และ สัดส่วนของพื้นที่ว่าง (*open space*) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง เป็นลักษณะ และ แนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคาร หรือ

ระยะสั้นจากฝั่งทะเล ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความสูงของตัวอาคารว่า จะต้องสูงไม่เกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง เป็นลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงระยะห่างของตัวอาคาร หรือระยะสั้นจากฝั่งทะเล

ความแตกต่างของความคิดเห็น พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน 2 เรื่อง และมีความคิดเห็นแตกต่างกัน 1 เรื่อง (ตามรายละเอียดข้างต้น) อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบต่อไป

● **การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับแนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-8: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม 1. สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก 2. สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันจะเกิดจากโครงการ โดยมีมาตรการป้องกันและแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม	4.24	0.70	(1)	4.87	0.73	(1)	1.85
	4.07	0.71	(2)	3.95	0.71	(2)	1.38

จากตารางที่ 6.1-8 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็น การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมาคือ สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันจะเกิดจากโครงการ โดยมีมาตรการป้องกันและแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก มีความสอดคล้องกับแนวปฏิบัติของสถาปนิกต่างประเทศในปัจจุบัน โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนการออกแบบจริง กล่าวคือ ปัจจุบันสถาปนิกได้นำการทอการณผลกระทบสิ่งแวดล้อมประกอบการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในขั้นตอนการออกแบบมาใช้ในโปรแกรมการออกแบบโดยคอมพิวเตอร์ หรือ *CAD (computer aided design)* ซึ่งเป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมในกลุ่มสถาปนิก ทั้งนี้จะให้ความสะดวกในการพิจารณาการอนุมัติโครงการที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การทอการณศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบด้านมลพิษ โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ (*predicting visual impacts by computer aided visual impact analysis*) นับเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งได้รับการยอมรับในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ในการพิจารณาประกอบการอนุมัติโครงการเรื่องผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบด้านมลพิษก่อนและหลังเกิดโครงการดังกล่าวว่าส่งผลกระทบทางสายตาหรือไม่ อีกทั้งยังเพื่อศึกษางานออกแบบสถาปัตยกรรม ตลอดจนโครงการต่าง ๆ ว่ามีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากน้อยเพียงใด โดยใช้วิธีการจำลองโดยคอมพิวเตอร์ (*computer simulation*) หรือ ใช้เทคนิคการตัดต่อภาพด้วยคอมพิวเตอร์ (*computer photomontage*) ก็แล้วแต่กรณีและรายละเอียดในการนำเสนอ (Edwards, 1996: 97-103)

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องสถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก และ สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันจะเกิดจากโครงการ โดยมีมาตรการป้องกันและแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่า ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

– **สรุปการวิเคราะห์การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม**

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ลักษณะ และแนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันจะเกิดจากโครงการ โดยมีมาตรการป้องกันและแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม

ความแตกต่างของความคิดเห็น พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบต่อไป

● **การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับ แนวความคิด ลักษณะ และองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-9: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	Mean	SD	Mean	SD	
● การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น 1. สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบและก่อสร้างโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น รวมทั้งการคำนึงถึงผลประโยชน์ของท้องถิ่น	4.02	0.71	3.97	0.71	0.57

จากตารางที่ 6.1-9 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่าง
กลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก
และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยค่อนข้างมากกับสถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบและก่อสร้าง โดยคำนึง
ถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น รวมทั้งการคำนึงถึงผลประโยชน์ของท้องถิ่น ว่ามีความสำคัญต่อการออกแบบ
สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยที่ระดับความคิดเห็นของกลุ่มสถาปนิกอยู่
ในระดับที่เห็นด้วยค่อนข้างมาก ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเกือบเห็นด้วย
เป็นอย่างมาก

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมี
ความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน โดยมีความเห็นว่ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบและก่อสร้าง โดยคำนึงถึง
การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น รวมทั้งการคำนึงถึงผลประโยชน์ของท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการออกแบบ
สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่า
กลุ่มบุคคลทั่วไป

– สรุปการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น
สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นตรงกันว่า สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบและก่อสร้าง โดย
คำนึงถึง การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น รวมทั้งการคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการออกแบบ
สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สถาปนิกสามารถนำแนวความคิดดังกล่าวไปใช้
ประกอบการพิจารณาในการออกแบบต่อไป

● การจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.1-10: การเปรียบเทียบ ประเด็นการจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกทั่วไปกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● ลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน							
1. การวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง	3.46	0.97	(2)	3.41	1.26	(2)	0.36
2. สถาปัตยกรรมและการออกแบบ	3.07	0.92	(3)	2.73	1.24	(3)	2.64*
3. ภูมิสถาปัตยกรรม หรือการออกแบบภูมิทัศน์	2.67	1.58	(4)	2.65	1.04	(4)	0.12
4. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม	4.73	1.33	(1)	3.71	1.33	(1)	2.39*
5. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น	1.73	0.89	(5)	2.49	1.43	(5)	-5.57*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.1-10 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นพ้องกัน โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (2) การวางแผนและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง (3) สถาปัตยกรรมและการออกแบบ (4) ภูมิสถาปัตยกรรม หรือการออกแบบภูมิทัศน์ และ (5) การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

โดยใช้วิธีทางสถิติ *t - test* ที่มีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ใน 2 ประเด็น คือ การวางแผนและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง และภูมิสถาปัตยกรรม หรือการออกแบบภูมิทัศน์ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า ทั้ง 2 ประเด็น มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่แตกต่างกัน ใน 3 ประเด็น คือ (1) สถาปัตยกรรมและการออกแบบ (2) การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และ (3) การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ และประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่า ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ผลที่ได้จากการวิจัยพบว่า ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปเห็นพ้องกัน และให้ความสำคัญถึง การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม มากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ซูซาน แมกซ์มาน ที่ได้กล่าวไว้ ในเชิงบวกว่า “หลายปีที่ผ่านมา สถาปนิกน้อยมากที่จะเข้าใจ และคุ้นเคยกับคำว่า ความยั่งยืน (*sustainability*) แต่หลังจากการประชุมสุดยอดของโลก (*Earth Summit*) รวมถึงการประชุมที่ซิดาโก ในปี ค.ศ. 1993 แล้วทำให้สถาปนิกเริ่มต้นตัวเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น นอกจากนั้นจะเห็นได้ว่าบุคคลทั่ว ๆ ไปก็ตื่นตัวมากขึ้นและเข้าใจในแนวทางใหม่ในการแก้ปัญหาเหล่านี้” (Zeicher, 1996: 43)

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเห็นถึงประเด็น การจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นตรงกัน โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (2) การวางผังและลักษณะสถาปัตยกรรมที่ตั้ง (3) สถาปัตยกรรมและการออกแบบ (4) ภูมิสถาปัตยกรรม หรือการออกแบบภูมิทัศน์ และ (5) การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปมีแนวคิดที่ตรงกันกับกลุ่มสถาปนิก ช่อมแสดงให้เห็นว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเข้าใจและให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้นเช่นเดียวกัน

● **สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป**

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะและองค์ประกอบที่สำคัญที่ทั้งสองกลุ่มเห็นตรงกัน คือ การวางผังที่เคารพสถานที่ตั้ง โดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม และสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ การวางผังโดยการออกแบบให้สถาปัตยกรรมมีส่วนทำลายสภาพแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพ หรือสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ รวมถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น การออกแบบภูมิทัศน์โดยให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ และบริเวณข้างเคียง การออกแบบภูมิทัศน์โดยใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่อาคารและบริเวณรอบข้าง สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงการกำจัดของเสีย และมีการจัดการเรื่องผลกระทบในระบบนิเวศของพื้นที่ สถาปัตยกรรมที่มีการศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก่อนลงมือออกแบบจริงอย่างมีสำนึก และ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบและก่อสร้างโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น รวมทั้งการคำนึงถึงผลประโยชน์ของท้องถิ่น

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า ลักษณะ และ องค์ประกอบที่เด่นชัด คือ สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นความกลมกลืนระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้ชีวิต และสภาพดินฟ้าอากาศ สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบโดยการส่งเสริมให้มีการใช้ชีวิตที่ได้จากการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ (reuse and recycle material) แทนการเจาะจงใช้ชีวิตที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด (virgin material) สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความหนาแน่นของกลุ่มอาคาร และสัดส่วนของพื้นที่ว่าง (open space) กับพื้นที่ที่ก่อสร้างได้จริง ส่วนบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า สถาปัตยกรรมภายในที่เน้นบรรยากาศมากกว่าความหรูหรา สถาปัตยกรรมที่

มีการออกแบบโดยการเลือกใช้วัสดุที่ไม่เพิ่มภาระต่อการใช้พลังงานในขั้นตอนการผลิตมากเกินไป สถาปัตยกรรมที่มีการออกแบบเพื่อตอบสนองของวิศวกรรมชาติใน ท้องถิ่น สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยคำนึงถึง ความสูงของตัวอาคารว่าจะต้องสูงไม่เกินต้นไม้ หรือเด่นกว่าธรรมชาติรอบข้าง เป็นลักษณะและองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศ

อย่างไรก็ตาม ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นไม่แตกต่างกัน ในประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และ การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ส่วนประเด็นที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ การวางแผนและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง และ กฎหมายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกผู้ออกแบบสามารถนำไปใช้พิจารณาในการออกแบบ แม้ว่าบางองค์ประกอบที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นโดยให้ความสำคัญแตกต่างกัน แต่สถาปนิกผู้ออกแบบก็สามารถนำความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้

6.2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารโรงแรมตากอากาศ ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม สามารถอธิบายผลที่ได้จากค่าความคิดเห็นถึงแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบดังกล่าว ด้วยวิธีการทางสถิติ โดยใช้ค่า *t-test* ทดสอบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ และได้กำหนดให้ค่าระดับความคิดเห็นระหว่าง 1-5 เป็นดังต่อไปนี้

- 1 = มีระดับความเห็นด้วยน้อยที่สุด
- 2 = มีระดับความเห็นด้วยน้อย
- 3 = มีระดับความเห็นด้วยปานกลาง
- 4 = มีระดับความเห็นด้วยค่อนข้างมาก
- 5 = มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้วิธีการทางสถิติ สามารถวิเคราะห์ผลได้ดังต่อไปนี้

● **การวางแผนและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการวางแผนและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2 – 1: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการวางแผน และลักษณะกายภาพของที่ตั้งระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การวางแผน และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง							
1. ให้การวางแผนเป็นหัวใจในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน	4.19	0.70	(3)	4.13	0.70	(3)	0.73
2. การวางแผนโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น	4.25	0.76	(1)	4.15	0.78	(2)	1.13
3. การวางแผนสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ โดยให้ความสำคัญกับกายภาพของที่ตั้งก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมองสภาพดั้งเดิมทางสังคม และวัฒนธรรมของท้องถิ่น	2.10	0.86	(7)	2.13	1.03	(7)	-0.31
4. การวางแผนที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด	4.25	0.74	(2)	4.37	0.81	(1)	-1.26
5. การวางแผนควรให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมมากกว่าสถาปัตยกรรม (สิ่งปลูกสร้าง)	3.96	0.66	(5)	4.07	0.93	(5)	-1.14

ตารางที่ 6.2-1: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้งระหว่าง
กลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
6. การวางผังไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานที่ตั้งหรือความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิม ในกรณีที่ตั้งโครงการมีสภาพที่ไม่สมบูรณ์และเสื่อมโทรม	3.54	0.84	(6)	2.23	1.09	(6)	11.66*
7. การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร	4.18	0.67	(4)	4.11	0.74	(4)	0.90

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้งเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น (2) การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด (3) ให้การวางผังเป็นหัวใจในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน (4) การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร (5) การวางผังควรให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมมากกว่าสถาปัตยกรรม (สิ่งปลูกสร้าง) (6) การวางผังไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานที่ตั้งหรือความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิม ในกรณีที่ที่ตั้งโครงการมีสภาพที่ไม่สมบูรณ์และเสื่อมโทรม และ (7) การวางผังสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ โดยให้ความสำคัญกับกายภาพของที่ตั้งก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมองสภาพดั้งเดิมทางสังคม และวัฒนธรรมของท้องถิ่น ผลที่ได้จากการวิจัยในเรื่อง การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด

เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่า ภายภาคที่ดังของโครงการถือเป็นสาระสำคัญในการวางผังแมกซาร์จ (Mcharg) ได้กล่าวไว้ว่า “การออกแบบเชิงนิเวศหรือการออกแบบโดยใช้ธรรมชาติ (ecological design or design with nature) นั้น ควรจะเข้าใจถึงระบบนิเวศ ไม่ว่าจะเป็นกายภาพ ชีวภาพ หรือกระบวนการทางสังคมก็แล้วแต่ จะต้องมีรูปแบบที่กลมกลืนกับที่ตั้งไม่สร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศ และกายภาพของที่ตั้ง” (Thomson & Steiner, 1997: 321) สำหรับเรื่อง การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่า การวางผังและการออกแบบโดยใช้กลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับธรรมชาติ (site/climate) ตัวแปรในกลุ่มนี้ได้แก่ สภาพดินฟ้าอากาศของท้องถิ่นนั้น ๆ ผนวกกับภูมิอากาศ ณ ที่ตั้งอาคาร (micro-climate) เพื่อการประหยัดพลังงาน จึงจำเป็นต้องหาทางปรับปรุงภูมิอากาศ ณ ที่ตั้งอาคารให้เอื้ออำนวยต่อการนำเอาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมมาช่วยในการออกแบบที่ดี เพื่อให้ได้มาซึ่งอาคารประหยัดพลังงาน และหากจะมองภาพรวมของการออกแบบแล้ว องค์ประกอบของสภาพแวดล้อมเหล่านี้มีผลโดยตรงต่อการออกแบบของอาคารและระบบต่าง ๆ ของอาคารและการกำหนดความเป็นไปของผู้ใช้อาคารและการควบคุมอาคาร (สุนทร บุญญาธิการ, 2536: 18)

กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบประเด็นดังกล่าว โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด (2) การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น (3) ให้การวางผังเป็นหัวใจในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน (4) การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร (5) การวางผังควรให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมมากกว่าสถาปัตยกรรม (สิ่งปลูกสร้าง) (6) การวางผังไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานที่ตั้งหรือความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมในกรณีที่ที่ตั้งโครงการมีสภาพที่ไม่สมบูรณ์และเสื่อมโทรม และ (7) การวางผังสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ โดยให้ความสำคัญกับกายภาพของที่ตั้งก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมองสภาพดั้งเดิมทางสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

โดยวิธีการทางสถิติ t -test ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ใน 6 เรื่อง คือ (1) ให้การวางผังเป็นหัวใจในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน (2) การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น (3) การวางผังสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ โดยให้ความสำคัญกับกายภาพของที่ตั้งก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมองสภาพดั้งเดิมทางสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น (4) การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด (5) การวางผังควรให้ความสำคัญ

สำคัญต่อสภาพแวดล้อมมากกว่าสถาปัตยกรรม (สิ่งปลูกสร้าง) และ (6) การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร โดยเรื่องที่ถูกกลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คือ (1) ให้การวางผังเป็นหัวใจในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน (2) การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น และ (3) การวางผังให้ใช้ประโยชน์จากที่ตั้งโครงการในการสร้างสภาวะน่าสบาย และการประหยัดพลังงานแก่อาคาร ส่วนเรื่องที่ถูกกลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คือ (1) การวางผังสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ โดยให้ความสำคัญกับกายภาพของที่ตั้งก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมองสภาพดั้งเดิมทางสังคม และวัฒนธรรมของท้องถิ่น (2) การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด และ (3) การวางผังควรให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมมากกว่าสถาปัตยกรรม (สิ่งปลูกสร้าง)

ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องการวางผังไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานที่ตั้ง หรือความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิม ในกรณีที่ที่ตั้งโครงการมีสภาพที่ไม่สมบูรณ์และเสื่อมโทรม โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์การวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง คือ การให้ความสำคัญต่อภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่อง การวางผังว่าไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานที่ตั้งหรือความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิม ในกรณีที่ที่ตั้งโครงการมีสภาพที่ไม่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้พิจารณาในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **สถาปัตยกรรมและการออกแบบ**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรม และการออกแบบ ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● สถาปัตยกรรมและการออกแบบ 1. สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรมีรูปแบบภูมิภาคนิยม และต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ 2. ไม่จำเป็นต้องสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น แต่ออกแบบให้มีลักษณะไทยที่เด่นชัด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 3. ออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมมากกว่าเน้นที่รูปแบบของสถาปัตยกรรม 4. การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องมีรูปแบบ และการใช้วัสดุที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ไม่ควรให้สถาปัตยกรรมโดดเด่นกว่าสภาพแวดล้อมและสภาพของที่ตั้ง	4.29	0.72	(1)	4.18	0.71	(1)	1.22
	2.17	0.79	(4)	2.19	0.89	(4)	-0.28
	4.28	0.70	(2)	4.17	0.86	(2)	1.25
	3.91	0.89	(3)	3.92	0.94	(3)	-0.06

จากตารางที่ 6.2-2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการศึกษาจาก ค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรมีรูปแบบภูมิภาคนิยมและต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ (2) ออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อม มากกว่าเน้นที่รูปแบบของสถาปัตยกรรม (3) การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องมีรูปแบบและการใช้วัสดุที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ไม่ควรให้สถาปัตยกรรมโดดเด่นกว่าสภาพแวดล้อมและกายภาพของที่ตั้ง และ (4) ไม่จำเป็นต้องสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น แต่ออกแบบให้มีลักษณะไทยที่เด่นชัด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรมีรูปแบบภูมิภาคนิยมและต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ ได้สอดคล้องกับคำกล่าวของ วิวัฒน์ เดมิยพันธ์ (2541: 63-64) สถาปนิกนักวิชาการผู้มีความสนใจสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นได้กล่าวถึง หลักการในการออกแบบให้มีลักษณะร่วมทางเอกลักษณ์ และจิตวิญญาณของความเป็นไทยในแต่ละท้องถิ่นที่มีภูมิหลัง สภาพแวดล้อม และวัฒนธรรม กล่าวคือ การออกแบบอาคารให้มีรูปลักษณะสอดคล้องกับอาคารในอดีตหรืออาคารในประวัติศาสตร์ อาคารที่มีรูปลักษณะดังกล่าว ซ่อมมีความหมายมากกว่าอาคารที่ไม่มีรูปลักษณะของอาคารในประวัติศาสตร์ หรือ อาคารที่มีรูปลักษณะที่สื่อความหมายให้ผู้พบเห็นได้รับทราบถึงเรื่องราวที่เป็นภูมิหลังของอาคารซ่อมเป็นอาคารที่มีความหมาย และมีคุณค่ามากกว่าอาคารที่ออกแบบเพื่อสนองแต่ประโยชน์ใช้สอย นอกจากนี้ การนำลักษณะไทยของแต่ละภาคหรือท้องถิ่นมาใช้เพื่อเป็นการเน้นเอกลักษณ์ของภูมิภาค เป็นรูปแบบที่แสดงเอกลักษณ์ไทยในแต่ละพื้นที่ ซึ่งแตกต่างกันในแต่ละภูมิภาค เช่น สถาปัตยกรรมไทยล้านนา สถาปัตยกรรมไทยอีสาน และสถาปัตยกรรมไทยทักษิณ เอกลักษณ์ของแต่ละภูมิภาคมีลักษณะเด่นชัดต่างกัน ด้วยรูปแบบ องค์ประกอบ และวัสดุต่างกัน (วิมลทิพย์ ทรฆาญ, 2539: 58)

แนวทางที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นด้วยน้อยที่สุด คือ ไม่จำเป็นต้องสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น แต่ออกแบบให้มีลักษณะไทยที่เด่นชัด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ดังนั้น จึงอาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า รูปแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน จำเป็นจะต้องมีการออกแบบให้สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่ หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นด้วย

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ใน 2 เรื่อง คือ (1) สถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนควรมีรูปแบบภูมิภาคนิยม และต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ และ (2) ออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อม มากกว่าเน้นที่รูปแบบสถาปัตยกรรม ส่วนเรื่องไม่จำเป็นต้องสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น แต่ออกแบบให้มีลักษณะไทยที่เด่นชัด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องมีรูปแบบและการใช้วัสดุที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ไม่ควรให้สถาปัตยกรรมโดดเด่นกว่าสภาพแวดล้อมและกายภาพของที่ตั้ง พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันถึงแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรมีรูปแบบภูมิภาคนิยม และต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ รองลงมา คือ ออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมมากกว่าเน้นที่รูปแบบสถาปัตยกรรม

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันในประเด็นดังกล่าวนี้ อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปพิจารณาในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-3: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์							
1. ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์เดิมของที่ตั้ง	4.19	0.76	(2)	4.87	0.68	(1)	1.20
2. การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมเป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิม เป็นส่วนใหญ่	3.45	1.12	(4)	3.20	0.94	(4)	2.13*
3. การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่า และเหมาะสมที่สุด	4.23	0.80	(1)	4.03	0.81	(2)	2.09*
4. ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์	3.51	0.88	(3)	3.85	1.03	(3)	-3.07*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-3 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก มีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด (2) ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง (3) ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์ และ (4) การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมเป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิม และสภาพแวดล้อม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดใหม่ในการประหยัดพลังงาน กล่าวคือ การใช้ปัจจัยธรรมชาติสามารถเอื้ออำนวยต่อการประหยัดพลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อสภาวะภายในอาคารอีกด้วย ปัจจัยทางธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ การใช้ประโยชน์จากต้นไม้ใหญ่ การใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำ เป็นต้น (สุนทร บุญญาธิการ, 2542: 71)

กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ในประเด็นดังกล่าว โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง (2) การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด (3) ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์ และ (4) การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมเป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่องภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง แนวทางดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับแนวคิดเดียวกับโครงการ

โรงแรมฮาร์โมนี ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นโรงแรมแห่งแรกของโลกที่ได้รับรางวัลโรงแรมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เมื่อปี ค.ศ. 1991 สถาปนิกผู้ออกแบบ คือ เจมส์ ฮาร์ดเลย์ ได้ออกแบบโดยการรักษาสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ และรักษาสภาพแวดล้อมเดิมไว้ทั้งหมด กล่าวคือ ออกแบบโดยการใช้ภูมิทัศน์เดิมทั้งหมดของโครงการ (Zeihner, 1995: 158-159)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องต่อไปนี้ คือ (1) การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมเป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ (2) การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด และ (3) ภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์ โดยในเรื่องที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คือ การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมเป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ และ การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด ส่วนเรื่องภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์ พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์ภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นในประเด็นภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษา

สภาพแวดล้อมและกายภาพเดิมของที่ตั้ง เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิม ในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่อง การออกแบบเชิงภูมิสถาปัตยกรรมว่า เป็นการลงทุนที่ต่ำ เพราะเป็นการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมเดิมเป็นส่วนใหญ่ การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด และ ภูมิสถาปัตยกรรมและการออกแบบภูมิทัศน์ไม่ควรนำเอาวัสดุโบราณ ก้อนหิน หรือทรัพยากรอื่นใดที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศมาใช้ในการจัดภูมิทัศน์ อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นที่ได้จากทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-4: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน 1. การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง	4.08	0.81	(1)	4.04	0.69	(1)	0.49

ตารางที่ 6.2-4: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
2. ไม่จำเป็นต้องมีความกลมกลืนกับสถาปัตยกรรม (ตัวอาคาร) เสมอไป ควรเน้นที่บรรยากาศของการพักผ่อนมากกว่า	2.89	0.89	(3)	2.76	0.98	(3)	1.17
3. สถาปัตยกรรมภายใน ควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม้ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เป็นที่เคารพนับถือของชุมชนและสังคมมาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่	3.51	0.82	(2)	3.95	1.07	(2)	-3.99*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-4 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการศึกษาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยในเรื่อง การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง ว่ามีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางในการพัฒนาออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมภายใน ควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม้ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เป็นที่เคารพนับถือของชุมชนและสังคม มาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่ และไม่จำเป็นต้องมีความกลมกลืนกับสถาปัตยกรรม (ตัวอาคาร) เสมอไป ควรเน้นที่บรรยากาศของการพักผ่อนมากกว่า ตามลำดับ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับคำกล่าวของ

Tan Hock Beng (1994: 189-190) ที่ว่า “วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น ถือเป็นเอกลักษณ์หนึ่งของผู้ออกแบบนิยมนำมาใช้ในงานสถาปัตยกรรมภายใน ซึ่งนอกจากจะสร้างบรรยากาศที่สะท้อนเอกลักษณ์ท้องถิ่นแล้ว ยังสร้างรายได้โดยตรงแก่ชุมชนนั้น ๆ”

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น เพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง และไม่จำเป็นต้องมีความกลมกลืนกับสถาปัตยกรรม (ตัวอาคาร) เสมอไป ควรเน้นที่บรรยากาศของการพักผ่อนมากกว่า โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดิวก่อน ยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่อง สถาปัตยกรรมภายใน ควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม่ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เป็นที่เคารพนับถือของชุมชนและสังคม มาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์ที่สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นสถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันถึงแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น เพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมภายในควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม่ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เป็นที่เคารพนับถือของชุมชนและสังคมมาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่อง สถาปัตยกรรมภายใน ควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม่ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เคารพนับถือของชุมชนและสังคมมาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่ อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม แม้ว่ามีแนวความคิดที่แตกต่างกันบ้าง แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปที่ได้นองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาเพื่อใช้ในการออกแบบต่อไป

● **วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-5: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง							
1. สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น เป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า	3.68	0.67	(3)	4.05	0.67	(2)	-4.78*
2. การใช้วัสดุต้องคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุและการบำรุงรักษา ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุที่ถาวรมากกว่าการใช้วัสดุจากธรรมชาติ	3.51	0.92	(6)	3.34	0.87	(5)	1.10
3. การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด	4.33	0.71	(1)	4.29	0.79	(1)	0.46
4. เพื่อเป็นการลดความกดดันต่อระบบนิเวศ ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุเทียมหรือเลียนแบบมากกว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ	3.51	1.00	(5)	3.23	0.95	(6)	2.54*
5. วัสดุจากธรรมชาติหรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น มีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้	3.87	0.71	(2)	3.93	0.68	(3)	-0.83
6. ออกแบบสถาปัตยกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่เรียบง่ายที่สุดหรือเทคโนโลยีที่มีอยู่ในท้องถิ่น	3.52	0.76	(4)	3.89	0.74	(4)	-4.30*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-5 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด (2) วัสดุจากธรรมชาติหรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้ (3) สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า (4) ออกแบบสถาปัตยกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่เรียบง่ายที่สุดหรือเทคโนโลยีที่มีอยู่ในท้องถิ่น (5) เพื่อเป็นการลดความกดดันต่อระบบนิเวศ ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุเทียมหรือเลียนแบบมากกว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ และ (6) การใช้วัสดุต้องคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุและการบำรุงรักษา ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุที่ถาวรมากกว่าการใช้วัสดุจากธรรมชาติ

กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการออกแบบ ในประเด็นดังกล่าว โดยให้ลำดับความสำคัญดังนี้ คือ (1) การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด (2) สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า (3) วัสดุจากธรรมชาติหรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้ (4) ออกแบบสถาปัตยกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่เรียบง่ายที่สุดหรือเทคโนโลยีที่มีอยู่ในท้องถิ่น (5) การใช้วัสดุต้องคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุและการบำรุงรักษา ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุที่ถาวรมากกว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ และ (6) เพื่อเป็นการลดความกดดันต่อระบบนิเวศ ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุเทียมหรือเลียนแบบมากกว่าการใช้วัสดุจากธรรมชาติ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องต่อไปนี้ คือ (1) การใช้วัสดุต้องคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุและการบำรุงรักษา ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุที่ถาวรมากกว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ (2) การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด และ (3) วัสดุจากธรรมชาติ

หรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ในเรื่องการใช้วัสดุต้องคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุและการบำรุงรักษา ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุที่ถาวรมากกว่าการใช้วัสดุจากธรรมชาติ และ การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า และเกิดประโยชน์มากที่สุด ส่วนเรื่องวัสดุจากธรรมชาติหรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้ พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องต่อไปนี้ คือ (1) สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า (2) เพื่อเป็นการลดความกดดันต่อระบบนิเวศ ดังนั้น จึงควรใช้วัสดุเทียมหรือเลียนแบบมากกว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ และ (3) ออกแบบสถาปัตยกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่เรียบง่ายที่สุด หรือเทคโนโลยีที่มีอยู่ในท้องถิ่น โดยเรื่องที่กลุ่มสถาปนิกทั่วไปมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คือ เพื่อเป็นการลดความกดดันต่อระบบนิเวศ ควรใช้วัสดุเทียมหรือเลียนแบบมากกว่าการใช้วัสดุจากธรรมชาติ ส่วนเรื่องสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า และ ออกแบบสถาปัตยกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่เรียบง่ายที่สุดหรือเทคโนโลยีที่มีอยู่ในท้องถิ่น พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า - การใช้วัสดุ มีความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ วัสดุจากธรรมชาติหรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น มีความเหมาะสมต่อสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศ ในเรื่องของอายุการใช้งานสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยได้ ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นว่า การใช้วัสดุ ความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นการลงทุนที่ต่ำและคุ้มค่า

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันใน 3 เรื่อง และมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันใน 3 เรื่อง (ดังรายละเอียดข้างต้น) อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม แม้ว่าจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในบางเรื่อง แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบต่อไปในอนาคต

● **การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-6: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม							
1. การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร	4.21	0.70	(1)	3.71	0.86	(3)	5.58*
2. ไม่ควรเน้นการประหยัดพลังงานมากเกินไปจนถึงมีผลกระทบต่อรูปแบบและการสะท้อนเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรม	3.61	0.78	(3)	3.76	0.75	(2)	-1.67

ตารางที่ 6.2-6: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า-t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
3. การออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม	3.81	0.93	(2)	4.12	0.77	(1)	-3.12*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-6 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก มีความเห็นว่าการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ การออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการ ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม และ ไม่ควรเน้นการประหยัดพลังงานมากเกินไป จนลืมนึกถึงรูปแบบและการสะท้อนเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรม ตามลำดับ

ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่าการออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการ ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรม

เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ ไม่ควรเน้นการประหยัดพลังงานมากเกินไป จนลืมนึกถึงรูปแบบและการสะท้อนเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรม และการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร ตามลำดับ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง ไม่ควรเน้นการประหยัดพลังงานมากเกินไป จนลืมนึกถึงรูปแบบและการสะท้อนเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรม โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่า กลุ่มบุคคลทั่วไป

ในขณะที่เดียวกันยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร และการออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม โดยเรื่องที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คือ การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร ส่วนเรื่องการออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นในประเด็นการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ การออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า การออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม เป็นแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่อง การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร และการออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม แม้ว่าจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันและให้ความสำคัญต่างกันในบางเรื่อง แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาเพื่อใช้เป็นแนวทางการออกแบบต่อไป

• กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-7: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
• กฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง 1. สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยการเคารพกฎหมายอย่างครบถ้วน ก็เพียงพอในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน 2. การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบอย่างมีสำนึกมากกว่าที่กฎหมายกำหนด เพราะกฎหมายกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสุด หรือสูงสุดไว้เท่านั้น	2.22	0.87	(2)	2.51	0.99	(2)	-2.65*
	4.05	0.76	(1)	3.93	0.76	(1)	1.36

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-7 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นกฎหมาย และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นด้วยในเรื่อง การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบอย่างมีสำนึกมากกว่าที่กฎหมายกำหนด เพราะกฎหมายกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสุด หรือสูงสุดไว้เท่านั้น มีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยการเคารพกฎหมายอย่างครบถ้วน ก็เพียงพอในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน

สำหรับแนวทางที่ทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นด้วยน้อย คือ สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยการเคารพกฎหมายอย่างครบถ้วน ก็เพียงพอในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ดังนั้น จึงอาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน การเคารพกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างครบถ้วนนั้นไม่เพียงพอต่อการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมในแนวทางนี้อย่างสมบูรณ์แบบได้

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบอย่างมีสำนึกมากกว่าที่กฎหมายกำหนด เพราะกฎหมายกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสุด หรือสูงสุดไว้เท่านั้น โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องสถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยการเคารพกฎหมายอย่างครบถ้วน ก็เพียงพอในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์กฎหมายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นกฎหมายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันถึงแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรพิจารณา

เป็นอันดับแรก คือ การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบอย่างมีสำนึกมากกว่าที่กฎหมายกำหนด เพราะกฎหมายกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสุด หรือสูงสุดไว้เท่านั้น

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่อง สถาปัตยกรรมที่ออกแบบโดยเคารพกฎหมายอย่างครบถ้วนก็เพียงพอในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม แม้ว่าจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันและให้ความสำคัญต่างกัน ในบางเรื่อง แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางการออกแบบต่อไป

● การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-8: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม							
1. การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด	3.94	0.88	(1)	4.09	0.90	(1)	-1.50
2. การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ควรปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมโดยให้อยู่ในขั้นตอนการออกแบบของสถาปนิก	3.61	0.81	(2)	3.78	0.71	(2)	-1.89

จากตารางที่ 6.2-8 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีความเห็นด้วย ในเรื่อง การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด ว่ามีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ควรปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม โดยให้อยู่ในขั้นตอนการออกแบบของสถาปนิก ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ในเรื่อง การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางที่ปฏิบัติในสหภาพยุโรป กล่าวคือ การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นข้อกำหนดในการจัดทำ โครงการทุกประเภทและทุกขนาด หลังจากมีแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (*sustainable development*) และได้มีข้อตกลงร่วมกันในข้อกำหนดการออกแบบที่เรียกว่า *European Directive and Building Design* กำหนดให้มีการทำ *EIA* อย่างเป็นทางการในขั้นตอนของกระบวนการออกแบบ (*design process*) ทั้งนี้ เพราะทุกโครงการย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ หากอยู่ที่จิตสำนึกของผู้รับผิดชอบว่า มีความรับผิดชอบต่อความเป็นรูปธรรมมากน้อยเพียงใด (Edwards, 1996: 98-99)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด และ การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมควรปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม โดยให้อยู่ในขั้นตอนการออกแบบของสถาปนิก โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

– สรุปการวิเคราะห์การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันถึงแนวทาง

การพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด

ความแตกต่างของความคิดเห็น พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในประเด็นนี้ อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

● **การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น**

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.2-9: การเปรียบเทียบความคิดเห็น ประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ประเด็นความคิดเห็น	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น 1. สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน จะเกิดขึ้นและสมบูรณ์ไม่ได้ หากไม่พิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ทั้งในด้านการออกแบบ และการจัดการ	4.31	0.75	(1)	4.14	0.74	(1)	-1.93
2. สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ดี ควรจะเริ่มจากโครงการเล็ก ๆ โดยชุมชน และส่งผลประโยชน์โดยตรงแก่ชุมชนหรือท้องถิ่นนั้น ๆ	3.76	0.77	(2)	4.12	0.75	(2)	-4.11*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.2-9 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่าง
กลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้งกลุ่ม
สถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยในเรื่อง สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
และยั่งยืนจะเกิดขึ้นและสมบูรณ์ไม่ได้ หากไม่พิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ทั้งในด้านการออกแบบ
และการจัดการ ว่ามีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งต่อแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อ
การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน รองลงมา คือ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศและยั่งยืนที่ดี ควรจะเริ่มจากโครงการเล็ก ๆ โดยชุมชน และส่งผลประโยชน์โดยตรงแก่ชุมชน หรือ
ท้องถิ่นนั้น ๆ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมี
ความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน
จะเกิดขึ้นและสมบูรณ์ไม่ได้ หากไม่พิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ทั้งในด้านการออกแบบ และ
การจัดการ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน พบว่าทั้งสองกลุ่ม
มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ดี
ควรจะเริ่มจากโครงการเล็ก ๆ โดยชุมชน และส่งผลประโยชน์โดยตรงแก่ชุมชนหรือท้องถิ่นนั้น ๆ โดยที่
กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

— สรุปการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็น การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น สามารถ
สรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันถึงแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็น
อันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน จะเกิดขึ้นและสมบูรณ์ไม่ได้
หากไม่พิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ทั้งในด้านการออกแบบและการจัดการ สำหรับแนวทางอีก
แนวทางหนึ่งที่จะพิจารณา คือ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนที่ดี ควรจะ
เริ่มจากโครงการเล็ก ๆ โดยชุมชน และส่งผลประโยชน์โดยตรงแก่ชุมชนหรือท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งแนวทางนี้

เป็นแนวทางที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม สถาปนิกสามารถนำแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ได้จากทั้งสองกลุ่มไปใช้ประกอบการพิจารณาในการออกแบบต่อไป

— **สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สำหรับอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป**

ผลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการออกแบบสามารถสรุปได้ว่า แนวทางที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกัน และควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ควรในรูปแบบภูมิภาคนิยม และจะต้องคำนึงถึงสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ไม่ควรนำเอาเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมภูมิภาคอื่นมาใช้ในการออกแบบ ออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมมากกว่าเน้นที่รูปแบบของสถาปัตยกรรม การออกแบบสถาปัตยกรรมภายในควรคำนึงถึงวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น เพราะจะช่วยสร้างรายได้แก่ท้องถิ่นโดยตรง สถาปัตยกรรมภายในควรออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการนำวัสดุมาตกแต่ง เช่น ไม่ใช้โบราณวัตถุ หรือวัตถุมงคลที่เป็นที่นับถือของชุมชน และสังคมมาเป็นส่วนประดับอาคารสถานที่ การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบอย่างมีสำนึกมากกว่าที่กฎหมายกำหนด เพราะกฎหมายกำหนดขั้นค่าสุด หรือสูงสุดไว้เท่านั้น การศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ควรจะทำทุกโครงการและทุกขนาด และ สถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนจะเกิดขึ้นและสมบูรณ์ไม่ได้หากไม่พิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ทั้งในด้านการออกแบบ และการจัดการ

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า แนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ การวางผังโดยเคารพสถานที่ตั้ง ได้แก่ การให้ความสำคัญต่อสภาพรวมของที่ตั้งทั้งบริเวณ ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่ตั้งโครงการเท่านั้น การออกแบบภูมิทัศน์ควรใช้ต้นไม้เดิมและสภาพแวดล้อมเดิมในการสร้างสภาวะน่าสบายแก่ตัวอาคาร เพราะเป็นการประหยัดพลังงานที่คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด การใช้วัสดุความสำคัญและคุณค่าอยู่ที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด การออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยการเน้นการประหยัดพลังงานมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของตัวอาคาร ส่วนบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่าแนวทางการพัฒนาการออกแบบที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก ได้แก่ การวางผังที่ดี คือ การสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศให้น้อยที่สุด ภูมิสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต้องออกแบบให้สะท้อนสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โดยการรักษาสภาพแวดล้อมและสภาพเดิมของที่ตั้ง การใช้วัสดุความ

สำคัญและคุณค่าอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า และเกิดประโยชน์มากที่สุด การออกแบบอาคารให้ประหยัดพลังงาน โดยการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมากกว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสภาพแวดล้อม

ความแตกต่างของความคิดเห็น พบว่า ประเด็นที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นไม่แตกต่างกัน ได้แก่ สถาปัตยกรรมและการออกแบบ การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ส่วนประเด็นที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ได้แก่ การวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบภูมิทัศน์ สถาปัตยกรรมภายใน และการออกแบบตกแต่งภายใน วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม กฎหมายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง และการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

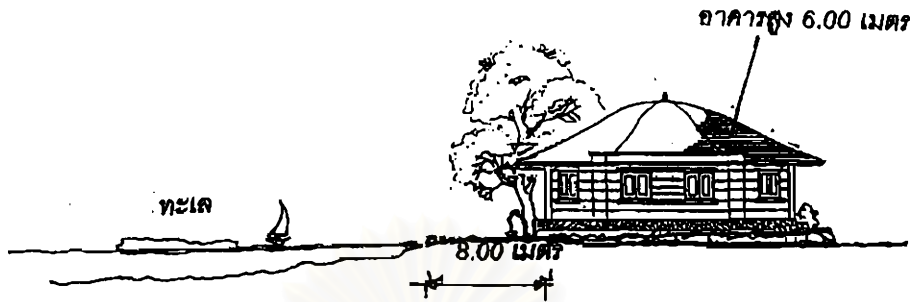
อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันและให้ความสำคัญต่างกันในบางเรื่อง แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบร่วมกันได้ โดยที่สถาปนิกควรพิจารณาถึงความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปที่ได้มองต่างจากสถาปนิก ไปประกอบการพิจารณาใช้ในการออกแบบต่อไป

6.2.3 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน โดยพิจารณาจากภาพประกอบของอาคารตัวอย่างเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

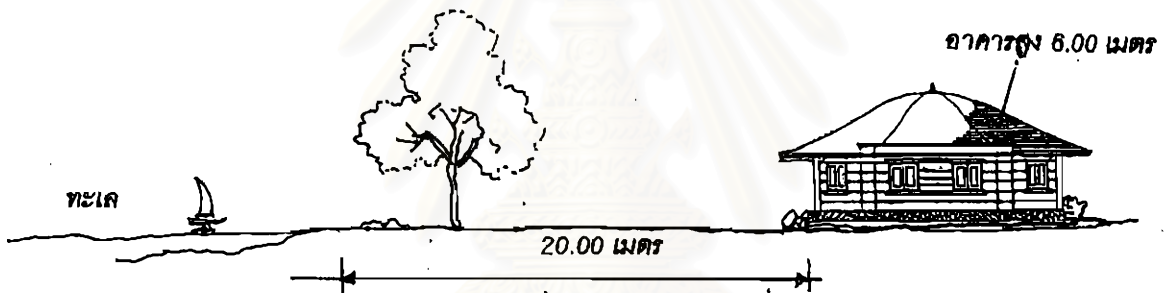
ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม สามารถอธิบายผลได้จากค่าระดับความคิดเห็น เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับการยอมรับลักษณะทางสถาปัตยกรรม เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้ค่า *t-test* ทดสอบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีระดับนัยสำคัญ $\alpha=0.05$ และได้กำหนดให้ค่าระดับความคิดเห็นระหว่าง 1-5 เป็นดังต่อไปนี้ คือ

- 1 = มีระดับความเห็นด้วยน้อยที่สุด
- 2 = มีระดับความเห็นด้วยน้อย
- 3 = มีระดับความเห็นด้วยปานกลาง
- 4 = มีระดับความเห็นด้วยค่อนข้างมาก
- 5 = มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด

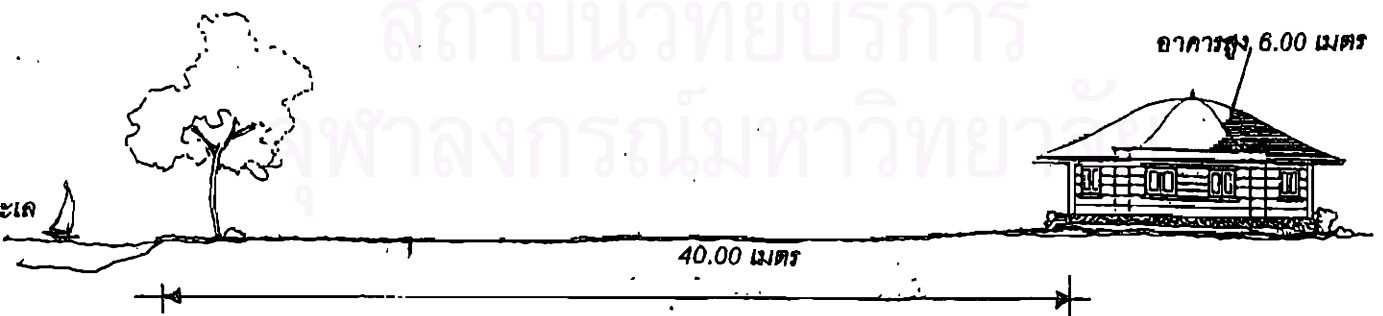
ภาพที่ 6.2.3-1 การวางผังและลักษณะกายภาพที่ตั้ง

ภาพที่ 6.2.3-1.1 การวางผังแบบที่ 1

ภาพที่ 6.2.3-1.2 การวางผังแบบที่ 2

ภาพที่ 6.2.3-1.3 การวางผังแบบที่ 3

การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง โดยพิจารณาจากภาพประกอบ ซึ่งได้จำลองภาพการวางผังที่มีระยะถอยร่นจากชายฝั่งทะเลเป็น 3 แบบ คือ แบบที่ 1 อยู่ในเขตห้ามก่อสร้างอาคาร (ระยะห่างจากฝั่งทะเล 20.00 เมตร) โดยวางตำแหน่งให้อาคารห่างจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 8.00 เมตร แบบที่ 2 อยู่ในเขตที่ 1 ซึ่งสามารถก่อสร้างอาคารได้ (จำกัดความสูงและพื้นที่ก่อสร้าง โดยอาคารที่ก่อสร้างเป็นอาคารชั้นเดียว เนื้อที่แต่ละหลังไม่เกิน 75 ตารางเมตร ความสูงของอาคารไม่เกิน 6.00 เมตร พื้นที่ว่างไม่ต่ำกว่า 75%) โดยวางตำแหน่งอาคารห่างจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 20.00 เมตร และแบบที่ 3 อยู่ในเขตที่ 1 เช่นเดียวกัน โดยวางตำแหน่งอาคารห่างจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 40.00 เมตร ทั้งนี้ การจำลองรูปแบบในการวางผังอาคารทั้ง 3 รูปแบบนี้ มีการควบคุมตัวแปรที่สำคัญ คือ ความสูงและขนาดพื้นที่ของอาคาร โดยใช้ความสูงและมีขนาดพื้นที่เหมือนกัน เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นการวางผัง และลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ซึ่งได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.3-1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

การวางผังและกายภาพของที่ตั้ง	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
• ค่าความเป็นสถาปัตยกรรมเชิงนิเวศและยั่งยืน							
1. การวางผังแบบที่ 1	1.55	0.72	(3)	1.56	0.66	(3)	-0.84
2. การวางผังแบบที่ 2	3.11	0.87	(2)	3.27	0.77	(2)	-1.61
3. การวางผังแบบที่ 3	3.90	0.78	(1)	4.23	0.88	(1)	-3.42*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นการวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นคล้ายกับการวางผังแบบที่ 3 ว่ามีลักษณะเป็นสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ การวางผังแบบที่ 2 และการวางผัง

แบบที่ 1 ตามลำดับ ทั้งนี้ แสดงว่าระยะถอยร่น หรือระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล มีผลกระทบต่อค่าการยอมรับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าความคิดเห็นที่ได้จากทั้ง 2 กลุ่ม มีความสัมพันธ์กับกฎหมายที่ประกาศใช้ทั้ง 2 ฉบับ คือ พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กระทรวงมหาดไทย และ พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ว่าด้วย การกำหนดพื้นที่ควบคุมการก่อสร้าง และการกำหนดระยะถอยร่นของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล กล่าวคือ ในบริเวณที่ 1 (ที่นำเป็นกรณีศึกษา จำลองรูปแบบ) คือ ระยะที่วัดจากแนวชายฝั่งทะเล เข้าไปในแผ่นดินเป็นระยะ 50 เมตร ตลอดแนวชายฝั่งทะเล กำหนดให้บริเวณที่ 1 นี้ ห้ามมิให้บุคคลใดก่อสร้างอาคารใด ๆ เว้นแต่ (1) อาคารเดี่ยวชั้นเดียว สูงไม่เกิน 6 เมตร พื้นที่อาคารรวมกันไม่เกิน 75 ตารางเมตร โดยอาคารแต่ละหลังห่างกันไม่น้อยกว่า 4 เมตร ห่างเขตที่ดินของผู้อื่นไม่น้อยกว่า 2 เมตร มีที่ว่างโคจรอบไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของที่ดิน ที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคารนั้น และต้องห่างจากชายฝั่งทะเลไม่น้อยกว่า 20 เมตร (2) เขื่อน ทางหรือท่อระบายน้ำ ร้วหรือกำแพงที่มีความสูงไม่เกิน 1 เมตร ประตูและสะพานที่ไม่ได้สร้างลงสู่ทะเล (3) อาคารทางราชการที่ห่างจากชายฝั่งทะเลเกิน 20 เมตร นอกจากนี้ การวางผังอาคารประเภทโรงแรมตากอากาศชายทะเลนั้น นอกจากจะมีข้อตกลงมิให้สร้างสูงเกินดินมะพร้าวแล้ว-ชาวบาทยังมิข้อตกลงร่วมกันในเรื่องการถอยร่นอาคารอีกด้วย เพื่อมิให้สร้างผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และด้านมลพิษ (Tan Hock Beng, 1995: 124)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องการวางผังแบบที่ 1 (ระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 8.00 เมตร) และการวางผังแบบที่ 2 (ระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 20.00 เมตร) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เด็วกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในเรื่องการวางผังแบบที่ 3 (ระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล เท่ากับ 40.00 เมตร) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วย น้อยกว่า กลุ่มบุคคลทั่วไป

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็น การวางผังและลักษณะกายภาพของที่ตั้ง โดยพิจารณาจากภาพประกอบ สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันและมีทิศทางเดียวกัน คือ เห็นด้วยกับการวางผังแบบที่ 3 ว่ามีลักษณะเป็นสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนมากที่สุด แสดงว่า ระยะถอยร่น หรือระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเล มีผลกระทบต่อค่าการยอมรับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ทั้งนี้ ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับ พ.ร.บ.ควบคุมอาคารของกระทรวงมหาดไทย และ พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ที่ประกาศใช้ ซึ่งได้กำหนดระยะห่างของตัวอาคารจากชายฝั่งทะเลไว้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 6.2.3-2
อาคารตัวอย่าง

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ
โครงการ โรงแรม คุณิตราชาวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-2.1 (อาคารจริง)
มีหน้าบ้านและสวนประดับ

ภาพที่ 6.2.3-2.2 (อาคารจำลอง)
คัดหน้าบ้านและสวนประดับออก

ภาพตัวอย่างอาคารที่นำมาศึกษาเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยนำตัวอย่างอาคารโครงการโรงแรม คุณิตราชาวดี จังหวัดกระบี่ ซึ่งได้รับรางวัลสถาปัตยกรรมดีเด่นเหรียญทอง ด้านอนุรักษ์สภาพแวดล้อม ปี พ.ศ. 2537 จากสมาคมสถาปนิกสยามฯ อาคารที่นำมาศึกษาเป็นบ้านพัก 2 ชั้นหลังคาทรงกลม โดยที่สถาปนิกผู้ออกแบบได้ให้ความเห็นว่า หลังคาตัดแปดมาจากป้อมพระกาฬ หน้าบ้านได้รับอิทธิพลมาจากบ้านมุสลิมปักษ์ใต้ ดังนั้นจึงจำลองอาคารโดยการตัดองค์ประกอบ คือ หน้าบ้านและสวนประดับออกไป โดยนำมาแสดงเป็นภาพที่ 6.2.3-2.2 ส่วนภาพจริงของอาคารนำมาแสดงเป็นภาพที่ 6.2.3-2.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-2.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น

กลุ่มสถาปนิก			ค่า <i>t</i>	กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
	Mean	SD	-5.25*		Mean	SD	-11.47*
● อาคารจริง	3.71	0.83		● อาคารจริง	3.63	0.80	
● อาคารจำลอง	3.19	0.83		● อาคารจำลอง	2.96	0.66	

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-2.1 สามารถวิเคราะห์ที่เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ได้ผลดังนี้

(1) การวิเคราะห์ที่เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิก

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นจากอาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น กล่าวคือ อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบ ซึ่งไม่มีองค์ประกอบดังกล่าว ดังนั้น แสดงว่าหน้าบ้านและส่วนประดับ มีผลกระทบต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยอาจกล่าวได้ว่า มีผลต่อสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนด้วยเช่นกัน

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เกี่ยวกับการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ของกลุ่มสถาปนิก สรุปได้ว่า อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับมีความแตกต่างกับอาคารซึ่งไม่มีหน้าบ้านและส่วนประดับ

(2) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นจากอาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น กล่าวคือ อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบ ซึ่งไม่มีองค์ประกอบดังกล่าว ดังนั้น แสดงว่าหน้าบ้านและส่วนประดับ มีผลกระทบต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยอาจกล่าวได้ว่า มีผลต่อสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อบุคคลทั่วไปเช่นเดียวกัน

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ในส่วนการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ของกลุ่มบุคคลทั่วไป สรุปได้ว่า อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับมีความแตกต่างกับอาคารซึ่งไม่มีหน้าบ้านและส่วนประดับ

ตารางที่ 6.3-2.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
การสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น							
1. อาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-2.1)	3.71	0.83	(1)	3.63	0.80	(1)	0.78
2. อาคารจำลอง (ภาพที่ 6.2.3-2.2)	3.19	0.83	(2)	2.96	0.66	(2)	2.69*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-2.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

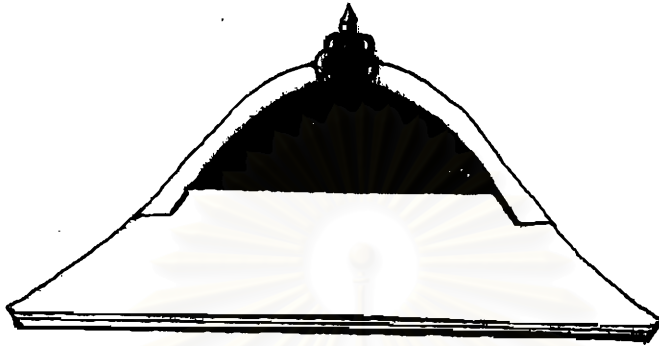
โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-2.1) ต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น รองลงมา คือ อาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น (ภาพที่ 6.2.3-2.2) กล่าวคือ อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ซึ่งไม่มีหน้าบ้านและส่วนประดับ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันต่ออาคารจริง โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่าอาคารจริง ซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ต่ออาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

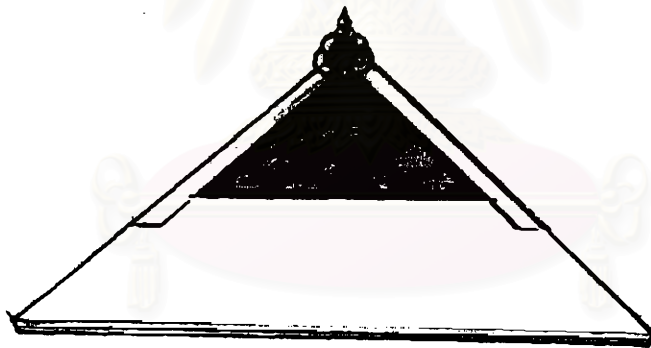
จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยพิจารณาจากภาพประกอบ สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกัน และมีทิศทางเดียวกัน โดยให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นต่ออาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น อาคารจริงซึ่งมีหน้าบ้านและส่วนประดับ มีผลกระทบต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ทั้งนี้ การสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น เป็นองค์ประกอบหนึ่งของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ดังนั้น แนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สถาปนิกควรพิจารณาถึงแนวความคิดนี้ เพื่อนำไปพิจารณาประกอบการออกแบบต่อไป

ภาพที่ 6.2.3-3
อาคารตัวอย่าง

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ
โรงแรม ดุสิตราชาวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-3.1 หน้าจ้าวทรงโค้ง (อาคารจริง)

ภาพที่ 6.2.3-3.2 จั่วมนิลาบรานอร์ประยุกต์ (จำลองรูปแบบ)
เปลี่ยนจากจ้าวทรงโค้งเป็นจั่วมอดแหลม

ภาพตัวอย่างอาคารที่นำมาศึกษาความคิดเห็นประเด็น สถาปัตยกรรมและการออกแบบ
ที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น โดยการนำตัวอย่างองค์ประกอบทาง
สถาปัตยกรรม คือ หน้าจ้าว ของอาคารตัวอย่าง คือ โรงแรมดุสิตราชาวดี ซึ่งหน้าจ้าวของโครงการนี้ สถาปนิก
ผู้ออกแบบได้ประยุกต์มาจากบ้าน ไทมุสลิมปัตตานี นำมาแสดงเป็นภาพที่ 6.2.3-3.1

การศึกษาเปรียบเทียบจึงได้จำลองรูปแบบเป็นหน้าจ้วมนิลาบรานอร์ประยุกต์ (ภาพที่ 6.2.3-3.2) เพื่อให้มีรูปแบบใกล้เคียงกับรูปแบบหน้าจ้วเดิมมากที่สุด วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบหน้าจ้วทั้ง 2 รูปแบบดังกล่าว ว่าสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นได้มากน้อยเพียงใด

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-3.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น

กลุ่มสถาปนิก			ค่า <i>t</i>	กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
	Mean	SD	-3.28*		Mean	SD	-6.83*
อาคารจริง (จ้วโค้ง)	3.53	1.13		อาคารจริง (จ้วโค้ง)	3.37	0.73	
อาคารจำลอง (มนิลาบรานอร์ประยุกต์)	3.91	0.75		อาคารจำลอง (มนิลาบรานอร์ประยุกต์)	3.89	0.76	

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-3.1 สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ได้ผลดังนี้

(1) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิก

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นจากอาคารที่จำลองรูปแบบมากกว่าอาคารจริง กล่าวคือ อาคารจำลองรูปแบบ ซึ่งมีหน้าจ้วมนิลาบรานอร์ประยุกต์ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าอาคารจริง ซึ่งมีหน้าจ้วทรงโค้งประยุกต์

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ในส่วนการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ของกลุ่มสถาปนิก พบว่า อาคารจำลองรูปแบบ (ซึ่งมีหน้าจั่วมนิลาบรานอร์ประยุกต์) มีความแตกต่างกับอาคารจริง (มีหน้าจั่วโค้ง)

(2) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไป ให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นจากอาคารจำลองรูปแบบมากกว่าอาคารจริง กล่าวคือ อาคารจำลองรูปแบบ ซึ่งมีหน้าจั่วมนิลาบรานอร์ประยุกต์ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น มากกว่า อาคารจริง ซึ่งมีจั่วโค้งประยุกต์

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ในส่วนการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ของกลุ่มบุคคลทั่วไป สรุปได้ว่า อาคารจริง (หลังคาจั่วทรงโค้ง) มีความแตกต่างกับอาคารจำลองรูปแบบ ซึ่งเป็นหลังคาทรงมนิลาบรานอร์

ตารางที่ 6.3-3.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
การสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น							
1. หน้าจั่วทรงโค้งประยุกต์ (อาคารจริง)	3.53	1.13	(2)	3.37	0.73	(2)	1.46
2. หน้าจั่วมนิลาบรานอร์ประยุกต์ (จำลองรูปแบบ)	3.91	0.75	(1)	3.89	0.76	(1)	0.15

จากตารางที่ 6.3-3.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับหน้าจั่วมณฑปชานอรัประยุคต์ ต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น รองลงมา คือ หน้าจั่วทรงโค้งประยุคต์ กล่าวคือ หน้าจั่วมณฑปชานอรั สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่า หน้าจั่วทรงโค้งประยุคต์

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ต่อหน้าจั่วทรงโค้งประยุคต์ และหน้าจั่วมณฑปชานอรัประยุคต์ โดยกลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า หน้าจั่วมณฑปชานอรัประยุคต์ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ หลังคาแบบจั่วมณฑป ซึ่งชาวพื้นเมืองจะเรียก ชานอรั ได้รับอิทธิพลมาจากอินโดนีเซีย ซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของฮอลันดา เพราะชาวไทยมุสลิมเรียกชานอรัว่า “ชานอรั” หลังคาของเรือนไทยแบบนี้มีลักษณะเด่นมาก มีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับรสนิยมของเจ้าของบ้าน (เขต รัตนจรณะ, 2537: 192)

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของพื้นที่หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ หน้าจั่วมณฑปชานอรัประยุคต์สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าหลังคาทรงจั่วโค้งประยุคต์ และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า การยอมรับลักษณะของสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน เกี่ยวกับการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป กล่าวได้ว่า มีการให้ค่าระดับความคิดเห็นที่สอดคล้องกันและมีทิศทางเดียวกัน

ภาพที่ 6.2.3-4
อาคารตัวอย่าง

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ
โรงแรม รีเจนท์ เชียงใหม่ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

ภาพที่ 6.2.3-4.1 อาคารจริง (มีกันค)

ภาพที่ 6.2.3-4.2 อาคารจำลองรูปแบบ (ไม่มีกันค)

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น คือ โครงการโรงแรม รีเจนท์ เชียงใหม่ ซึ่งได้รับรางวัลดีเด่นด้านอนุรักษ์มรดกไทย จากกรมศิลปากร ปี พ.ศ. 2539 ซึ่งได้จำลองรูปแบบโดยการตัดกาแลออกไปแล้วนำมาแสดงเป็นภาพที่ 6.2.3-4.2 ส่วนอาคารจริง นำมาแสดงเป็นภาพที่ 6.2.3-4.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรกับการมีกาแล และไม่มีกาแล ต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ซึ่งสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-4.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น

กลุ่มสถาปนิก			ค่า <i>t</i>	กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>	-16.14*		<i>Mean</i>	<i>SD</i>	19.55*
อาคารจำลอง (ไม่มีกาแล)	2.74	0.70		อาคารจำลอง (ไม่มีกาแล)	2.68	0.71	
อาคารจริง (มีกาแล)	3.91	0.68		อาคารจริง (มีกาแล)	4.03	0.71	

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-4.1 สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ได้ผลดังนี้

(1) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มสถาปนิก

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นจากอาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น กล่าวคือ อาคารจริงซึ่งมีกาแลประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบ ซึ่งไม่มีองค์ประกอบดังกล่าว แสดงว่ากาแลประดับมีผลกระทบต่อ การสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น หรือกล่าวได้ว่า การสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น มีผลต่อสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ด้วยเช่นกัน

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ในส่วนการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ของกลุ่มสถาปนิก สรุปได้ว่า อาคารจริงซึ่งมีกาแลประดับมีความแตกต่างกับอาคารซึ่งไม่มีกาแลประดับ

(2) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงเปรียบเทียบกับอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็น พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นจากอาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น กล่าวคือ อาคารจริงซึ่งมีกาแลประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น มากกว่า อาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ซึ่งไม่มีองค์ประกอบดังกล่าว แสดงว่ากาแลประดับมีผลกระทบต่อ การสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น หรืออาจกล่าวได้ว่า การสะท้อนสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น มีผลต่อสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ต่อความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเช่นเดียวกัน

จากการทดสอบทางสถิติ ด้วย *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ โดยพิจารณาจากค่า *t* ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ ในส่วนการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นของบุคคลทั่วไป สรุปได้ว่า อาคารจริงซึ่งมีกาแลประดับมีความแตกต่างกับอาคารซึ่งไม่มีกาแลประดับ

ตารางที่ 6.3-4.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น เปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

สถาปัตยกรรมและการออกแบบ	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
การสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นหรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น							
1. ภาพที่ 6.2.3-4.2 อาคารจริง (มีกาแล)	3.90	0.68	(1)	4.03	0.71	(1)	-1.49
2. ภาพที่ 6.2.3-4.1 อาคารจำลอง (ไม่มีกาแล)	2.74	0.70	(2)	2.68	0.71	(2)	0.75

จากตารางที่ 6.3-4.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นสถาปัตยกรรมและการออกแบบ เกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบที่สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุดกับอาคารจริง ซึ่งมีกาแลประดับ ต่อการสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น รองลงมา คือ อาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ซึ่งไม่มีกาแลประดับ กล่าวคือ หน้าที่มีกาแลประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น มากกว่าหน้าที่ไม่มีกาแลประดับ ทั้งนี้ กาแลเป็นองค์ประกอบหนึ่งของเรือนกาแล ซึ่งเป็นเรือนพื้นถิ่นล้านนา และเป็นเรือนที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของบ้านพักอาศัยแบบล้านนาอย่างชัดเจน ทำให้เรือนกาแล

แตกต่างจากเรือนไทยในภาคอื่น ๆ ในประเทศไทย กาแลแม้จะไม่ใช้ลักษณะเฉพาะของเรือนภาคเหนือ แต่ก็ มีมากและมีการพัฒนารูปแบบและความประณีตเป็นพิเศษ (ศิริชัย นฤมิตรเรขการ, 2539: 45) เรือนกาแล เป็นสัญลักษณ์ของวิวัฒนาการของเอกลักษณ์ในล้านนา กาแล คือ ไม้แบนเหลื่อมและสลัก ลวดลาย เป็นส่วน ที่ต่อจากปลายบนของบันทึม หรือปลายซีกติดกับปลายขอบบนบันทึมเหนือจั่วและอกไก่ ติดในลักษณะไขว้ กัน มีขนาดความยาวประมาณ 70-100 ซม. (เฉลียว ปิยะชน, 2539: 62-66)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิด เห็นที่ไม่แตกต่างกัน ต่ออาคารจริงซึ่งมีกาแลประดับ และต่ออาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ซึ่งไม่มีกาแลประดับ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารที่ไม่มีกาแลประดับ สามารถสะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของ ท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความ เห็นว่า อาคารที่มีกาแลประดับ สะท้อนสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่นมากกว่า ความคิดเห็นของกลุ่มสถาปนิก

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ สามารถสรุปได้ว่า กาแล มีผลกระทบต่อการสะท้อน สถาปัตยกรรมของท้องถิ่น หรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสถาปัตยกรรมเพื่อการ พัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การยอมรับในส่วนของกาแลระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป มีการ ให้ค่าการยอมรับที่สอดคล้องกัน เนื่องจากการเรียนรู้และประสบการณ์ด้านสถาปัตยกรรมในประเด็น ดังกล่าวของทั้งสองกลุ่มมีความใกล้เคียงกัน จึงทำให้เกิดมุมมองในลักษณะเหมือนกัน ทั้งรับรู้รูปแบบ สถาปัตยกรรมที่มีมาแต่อดีตที่เป็นที่รู้จักและเข้าใจกันทั่วไปว่า ลักษณะเด่นของเรือนล้านนาก็คือ กาแลนั้น เอง ซึ่งก็เป็นลักษณะตามอย่างที่ว่า พฤติกรรมยอมรับขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลต่าง ๆ ของ สภาพแวดล้อมที่บุคคลนั้นรับรู้ สภาพแวดล้อมนี้จึงไม่ใช่สภาพแวดล้อมจริงที่ปรากฏและไม่ได้หมายถึง สภาพแวดล้อมกายภาพเพียงอย่างเดียว แต่รวมไปถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมด้วย (วิมลสิทธิ์ หรขางกูร, 2537: 7) และแม้ว่าจะมีประสบการณ์เฉพาะบุคคล แต่ก็ยอมรับอิทธิพลทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบคุณค่าที่ยึดถือ ดังนั้น ในการประเมินผลของการกระทำยอมรับจะต้องคำนึงถึง ความหมายและคุณค่าที่มีต่อสังคมส่วนรวมตามแบบแผนของวัฒนธรรมด้วย (วิมลสิทธิ์ หรขางกูร, 2537: 15)

ภาพที่ 6.2.3-5 วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
อาคารตัวอย่าง โรงแรม คุณิตรายาวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-5 (อาคารจริง)

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง คือ โครงการโรงแรม คุณิตรายาวดี จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับรางวัลเหรียญทองสถาปัตยกรรมดีเด่น ด้านอนุรักษ์สภาพแวดล้อม ปี พ. ศ. 2537 จากสมาคมสถาปนิกสยามฯ อาคารที่นำมาศึกษา เป็นบ้านพักทรงกลม 2 ชั้น ผังชั้นบนเป็นผนังเทียมประเภท GRC หลังคาบุด้วยกระเบื้องยางมะคอก (*asphaltic shingles*) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ภาพที่ 6.2.3-6 วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
อาคารตัวอย่าง โรงแรม คุณิทรราชวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-6 (อาคารจำลองรูปแบบ) เปลี่ยนหลังคาผนังด้วยหญ้าคาหรือแฝก ผนังเปลี่ยนเป็นผนังไม้หมาก

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เป็นการจำลองรูปแบบอาคารโรงแรม คุณิทรราชวดี จากอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) โดยจำลองเป็นบ้านพักทรงกลม 2 ชั้น โครงสร้างโดยทั่วไปเป็น ค.ส.ถ. ผนังชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนไม่เรียบ ชั้น 2 ผนังแต่งด้วยไม้หมาก หลังคาทรงโค้งมีแผ่นกันซึม มุงทับด้วยหญ้าคาหรือแฝก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ภาพที่ 6.2.3-7 วัสดุ และเทคนิคในได้อาคารก่ออิฐ
อาคารตัวอย่าง โรงแรม ดุสิตรายาวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-7 (อาคารจำลองรูปแบบ) เปลี่ยนหลังคาเป็นกระเบื้องซีเมนต์ในเนื้อผนังเปลี่ยนเป็นผนังไม้จริง

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคนิคในได้อาคารก่ออิฐ เป็นการจำลองรูปแบบอาคารโรงแรม ดุสิตรายาวดี จากอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) โดยจำลองเป็นบ้านพักทรงกลม 2 ชั้น โครงสร้างโดยทั่วไปเป็น ค.ส.ถ. ผนังชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนไม่เรียบ ชั้น 2 ผนังแต่งด้วยไม้จริง หลังคาทรงด้วยกระเบื้องซีเมนต์ในเนื้อ หรือกระเบื้องดินเผา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่ม บุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการยอมรับของการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ในการศึกษานี้ ได้กำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาคำถามพร้อม ๆ กัน ทั้ง 3 ภาพ โดยพิจารณาเฉพาะวัสดุผนังหลังคา และวัสดุที่เป็นผนังชั้นบนเท่านั้น โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 6.3-5.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
		Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-5)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	3.91	0.83	(1)	3.83	0.78	(1)	0.86
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-6)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	3.44	0.91	(2)	3.32	0.87	(2)	1.16
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-7)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	2.50	0.76	(3)	2.72	0.86	(3)	-2.32*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-5.1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) ว่ามีความเหมาะสมในการใช้วัสดุโดยผนังชั้นบนเป็นผนังเทอมประเภท GRC หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) รองลงมา คือ อาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-6) ซึ่งผนังชั้นบนแต่งด้วยไม้หมาก หลังคาทรงโค้งมีแผ่นกันซึมมุงทับด้วยหญ้าคาหรือแฝก และอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-7) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์โมเนีย ตามลำดับ กล่าวคือ ทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นด้วยกับการนำเอาวัสดุเทอม

มาใช้ ว่ามีความเหมาะสมมากกว่าการใช้วัสดุที่หาได้ภายในท้องถิ่น และการใช้วัสดุที่ได้จากการผลิตจากทรัพยากรต้นกำเนิด ตามลำดับ ทั้งนี้ การใช้วัสดุเทียม เป็นทางเลือกหนึ่งของสถาปนิก เนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงการใช้วัสดุต้นกำเนิด หรือวัสดุธรรมชาติ เพราะเป็นการไม่เพิ่มแรงกดดันต่อระบบนิเวศ (Bradbury, 1995: 9)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ต่ออาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) และอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-6) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารทั้ง 2 มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ต่ออาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น (ภาพที่ 6.2.3-7) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ซึ่งผนังชั้นบนเป็นไม้จริง และหลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์โมเนีย หรือกระเบื้องดินเผา มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-5.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
		Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-5)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	2.02	0.69	(3)	2.04	0.70	(3)	0.25
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-6)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	4.21	0.70	(1)	4.19	0.68	(1)	0.34
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-7)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	2.45	0.98	(2)	2.55	0.74	(2)	-0.93

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-5.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-6) ในเรื่องการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น ซึ่งมีผนังชั้นบนตกแต่งด้วยไม้หมาก หลังคาทรงโค้งมีแผ่นกันซึมมุงทับด้วยหญ้าคา หรือแฝก รองลงมา คือ อาคารจำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-7) และอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) ตามลำดับ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ต่ออาคารทั้ง 3 รูปแบบ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-6) ซึ่งมีผนังชั้นบนตกแต่งด้วยไม้หมาก และหลังคาทรงโค้งมีแผ่นกันซึมมุงทับด้วยหญ้าคา หรือแฝก สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่พบว่ามีกลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-5) และอาคารจำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-7) สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นได้น้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันและมีทิศทางเดียวกัน ทั้งในเรื่องความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และเรื่องการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น โดยเฉพาะเรื่องความเหมาะสมในการใช้วัสดุนั้น ทั้งสองกลุ่มเห็นว่าอาคารจริงซึ่งหลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะคอกและผนังเป็นผนังเทีอม มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ทั้งนี้ การใช้วัสดุทดแทนดูเหมือนจะเป็นทางเลือกหนึ่งของสถาปนิก เนื่องจากต้องการ หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุโดยตรงจากธรรมชาติ เพราะเป็นการไม่เพิ่มแรงกดดันต่อการทำลายหรือเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศวัสดุเหล่านี้ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ประเภท *GRC* (*glassfibre reinforced concrete*) แม้ว่าจะต้องใช้งบประมาณที่ค่อนข้างสูงก็ตาม (Bradbury, 1995: 9) ส่วนเรื่องการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น ทั้งสองกลุ่มก็มีความคิดเห็นที่ตรงกันและมีทิศทางเดียวกัน โดยทั้งสองกลุ่มเห็นว่า อาคารจำลองรูปแบบซึ่งมีหลังคามุงด้วยหญ้าคาหรือแฝก ผนังตกแต่งด้วยไม้หมาก ซึ่งเป็นวัสดุที่หาได้ภายในท้องถิ่น แสดงว่า ความเหมาะสมในการใช้วัสดุและการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น มีผลกระทบต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนได้ อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มต่อประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง สถาปนิกควรนำไปพิจารณาประกอบเป็นแนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

ภาพที่ 6.2.3-8 วัดตุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
 อาคารตัวอย่าง โรงแรม พระนางอินน์ จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-8 (อาคารจริง)

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัดตุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง คือ โรงแรม พระนางอินน์ จังหวัดกระบี่ อาคารที่นำมาศึกษานั้นเป็นอาคาร 3 ชั้น สูง 12 เมตร พนักก่ออิฐ แต่งด้วยไม้หมากและมะพร้าว (จากสวนที่ไม่ให้ผลผลิตแล้ว) ราวระเบียงเป็นไม้หมอนรถไฟที่นำกลับมาใช้ใหม่ หลังคามุงด้วยกระเบื้อง ถูกผูกทับด้วยหว้าคาอีกชั้นหนึ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัดตุ และการออกแบบองการใช้วัดตุในท้องถิ่น

ภาพที่ 6.2.3-9 วัดคุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
อาคารตัวอย่าง โรงแรม พระนางอินน์ จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-9 (อาคารจำลองรูปแบบ) เปลี่ยนหลังคาเป็นกระเบื้องยางมะตอย หน้าเป็นไม้เทียม

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัดคุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง เป็นการจำลองรูปแบบอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) โดยจำลองรูปแบบเป็นอาคาร 3 ชั้น สูง 12 เมตร หน้าอาคารเป็นผนังเทียมแทนการใช้ไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการ ใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ภาพที่ 6.2.3-10 วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
อาคารตัวอย่าง โรงแรม พระนางอินน์ จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-10 (อาคารจำลองรูปแบบ) เปลี่ยนหลังคาเป็นกระเบื้องเซรามิกโมโน โท่งเป็นไม้จริง

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เป็นการจำลองรูปแบบจากอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) โดยจำลองรูปแบบเป็นอาคาร 3 ชั้น สูง 12 เมตร หลังคาทำด้วยไม้จริง ราวระเบียงเป็นไม้จริง (นำเข้าจากต่างประเทศ) หลังคาบุด้วยกระเบื้องเซรามิกโมโน โท่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ในการศึกษานี้ ได้กำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาถึงคำถามพร้อม ๆ กันทั้ง 3 ภาพ โดยพิจารณาเฉพาะวัสดุผนังหลังคา และวัสดุที่เป็นผนังชั้นบนเท่านั้น โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 6.3-6.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ต่ออาคารจริง และอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
		Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-8)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	3.70	0.98	(1)	3.79	0.81	(1)	-0.84
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-9)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	3.67	0.79	(2)	3.77	0.78	(2)	-1.18
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-10)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	2.24	0.74	(3)	2.51	0.76	(3)	-3.09*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-6.1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นว่า อาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) ซึ่งผนังแต่งด้วยไม้หมากและไม้มะพร้าวจากสวนที่ไม่ให้ผลผลิตแล้ว หลังคามุงด้วยกระเบื้องลูกฟูกทับด้วยหญ้าคาอีกชั้นหนึ่ง มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ อาคารจำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-9) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นผนังเทียมแทนการใช้ไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (asphaltic shingles) และอาคารที่จำลองรูปแบบ

(ภาพที่ 6.2.3-10) ซึ่งผนังชั้นบนแต่งด้วยไม้จริง (นำเข้าจากต่างประเทศ) หลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์-โมเนีย ตามลำดับ กล่าวคือ ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นด้วยกับการใช้วัสดุที่หาได้ภายในท้องถิ่น และ การใช้วัสดุเทียม ซึ่งระดับความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มที่เห็นด้วยกับการใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมีมากกว่าวัสดุเทียมเพียงเล็กน้อย

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ต่ออาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) ซึ่งผนังแต่งด้วยไม้หมากและไม้มะพร้าว จากสวนที่ไม่ให้ผลผลิตแล้ว หลังคามุงด้วยกระเบื้องลูกฟูกทับด้วยหญ้าคาอีกชั้นหนึ่ง และอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-9) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นผนังเทียมแทนการใช้ไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) โดยกลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารทั้ง 2 รูปแบบ มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป (เพียงเล็กน้อย) ในขณะที่วิศวกร พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ต่ออาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น (ภาพที่ 6.2.3-10) ซึ่งผนังชั้นบนแต่งด้วยไม้จริง (นำเข้าจากต่างประเทศ) หลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์โมเนีย โดยกลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารตามรูปแบบดังกล่าวนี้ มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-6.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า <i>t</i>
		Mean	SD ลำดับ	Mean	SD ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-8)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	4.17	0.78 (1)	3.84	0.80 (1)	3.66*
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-9)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	2.16	0.81 (3)	2.00	0.82 (3)	1.70
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-10)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	2.38	0.73 (2)	2.09	0.70 (2)	-3.48*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-6.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) ซึ่งผนังแต่งด้วยไม้หมากและไม้มะพร้าวจากสวนที่ไม่ให้ผลผลิตแล้ว หลังคามุงด้วยกระเบื้องถูกปูทับด้วยหญ้าคาอีกชั้นหนึ่ง ต่อการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น รองลงมา คือ อาคารจำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-10) ซึ่งผนังชั้นบนแต่งด้วยไม้จริง (นำเข้าจากต่างประเทศ) หลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์โมเนีย และอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-9) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นผนังเทียมแทนการใช้ไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) ตามลำดับ

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน กับอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-9) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นผนังเทียมแทนการใช้ไม้จริง หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารที่จำลองรูปแบบดังกล่าวนี้ สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เขวกันยังพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-8) ซึ่งผนังแต่งด้วยไม้หมากและไม้มะพร้าวจากสวนที่ไม่ให้ผลผลิตแล้ว หลังคามุงด้วยกระเบื้องถูกปูทับด้วยหญ้าคาอีกชั้นหนึ่ง และอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-10) ซึ่งผนังชั้นบนแต่งด้วยไม้จริง (นำเข้าจากต่างประเทศ) หลังคามุงด้วยกระเบื้องซีเมนต์โมเนีย โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า อาคารทั้ง 2 รูปแบบดังกล่าว สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันและมีทิศทางเดียวกัน ทั้ง 2 เรื่อง คือ เรื่องความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และ เรื่องการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น โดยให้ค่าการยอมรับทั้ง 2 เรื่องต่ออาคารจริงมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น แสดงว่า ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุมีผลกระทบต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ทั้งนี้ หลักการและแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมที่ยั่งยืน ได้กล่าวถึงการใช้วัสดุในท้องถิ่นว่า “สถาปัตยกรรมควรจะออกแบบ โดยการใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นชนิดที่กลับมาใช้ใหม่ได้อีก (*renewable indigenous building materials*) ตามความเหมาะสม เพราะจะเป็นการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างเกิดประโยชน์และคุ้มค่า” (Zeihner, 1996: 67) อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มคือประเด็นวัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง

สถาปนิกควรนำความคิดเห็นดังกล่าว ไปพิจารณาประกอบเป็นแนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

ภาพที่ 6.2.3-11 วัดคู่ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง

อาคารตัวอย่าง โรงแรม ริเจนท์ เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

ภาพที่ 6.2.3-11 (อาคารจริง)

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็นประเด็น **วัดคู่ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง** คือ โรงแรม ริเจนท์ เชียงใหม่ อาคารที่นำมาศึกษานั้นเป็นอาคาร 2 ชั้น ผนังชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนทาสี ผนังชั้นบนเป็นไม้สักจริงติดตั้งตามแนวนอน หลังคามุงด้วยกระเบื้องเป็นเกล็ดไม้สัก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ภาพที่ 6.2.3-12 วัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง
อาคารตัวอย่าง โรงแรม รีเจนท์ เชียงใหม่

ภาพที่ 6.2.3-12 (อาคารจำลองรูปแบบ) เปลี่ยนทดทั้งมาเป็นกระเบื้องมะเดื่อคอส ผนังเป็น ไม้เทียม

อาคารตัวอย่างที่นำมาศึกษาความคิดเห็น ประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เป็นการจำลองรูปแบบจากอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-11) โดยจำลองรูปแบบเป็นอาคาร 2 ชั้น ผนังชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนทาสี ผนังชั้นบนเป็นผนังเทียม (แทนการใช้ไม้สัก) ติดตามแนวถนน หลังคาทรงคิ้วด้วยกระเบื้องยางมะเดื่อ มีวัสดุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น

ในการศึกษาค้างนี้ ได้กำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาถึงค่าตอบแทน ๑ กันทั้ง 2 ภาพ โดยพิจารณาเฉพาะวัสดุของหลังคา และวัสดุที่เป็นผนังชั้นบนเท่านั้น โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 6.3-7.1: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง ต่ออาคารจริงและอาคาร
ที่จำลองรูปแบบขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
		Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-11)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	3.60	0.73	(1)	3.49	0.70	(1)	1.29
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-12)	ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ	2.91	0.85	(2)	3.55	0.79	(2)	6.77*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-7.1 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้วัสดุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นว่า อาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-11) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นไม้สักจริงตีตามแนวนอน หลังคามุงด้วยกระเบื้องเป็นเกล็ด มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-12) ซึ่งมีผนังชั้นบนเป็นผนังเทียม (แทนการใช้ไม้สัก) หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นว่า การใช้วัสดุที่ทำได้ในท้องถิ่นของ โรงแรม รีเจนท์ เชียงใหม่ ซึ่งเป็น ไม้สัก มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากกว่าการใช้วัสดุเทียม

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่ไม่แตกต่างกัน กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-11) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นไม้สักจริงตีตามแนวนอน หลังคามุงด้วยกระเบื้องเป็นเกล็ด โดยกลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่าอาคารจริง มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เจอกันพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน กับอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-12) ซึ่งมีผนังชั้นบนเป็นผนังเทียม (แทนการใช้ไม้สัก) หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารที่จำลองรูปแบบดังกล่าว มีความเหมาะสมในการใช้วัสดุน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 6.3-7.2: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นวัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง ค่าอาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง		กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า <i>t</i>
		Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
อาคารจริง (6.2.3-11)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	3.89	0.77	(1)	3.69	0.78	(1)	2.33*
อาคารจำลองรูปแบบ (6.2.3-12)	การตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น	2.40	0.05	(2)	2.23	0.70	(2)	0.27

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-7.2 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นวัสดุและเทคโนโลยีการก่อสร้าง เกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นว่า กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-11) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นไม้สักจริงติดตามแนวนอน หลังคามุงด้วยกระเบื้องแป้นเกล็ด สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าอาคารที่จำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-12) ซึ่งผนังชั้นบนเป็นผนังเทียม (แทนการใช้ไม้สัก) หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*)

โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน กับอาคารจำลองรูปแบบ (ภาพที่ 6.2.3-12) ซึ่งมีผนังชั้นบนเป็นผนังเทียม (แทนการใช้ไม้สัก) หลังคามุงด้วยกระเบื้องยางมะตอย (*asphaltic shingles*) โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารที่จำลองรูปแบบดังกล่าว สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่ขั้วกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน กับอาคารจริง (ภาพที่ 6.2.3-11) ซึ่งมีผนังชั้นบนเป็นไม้สักจริงติดตามแนวนอน หลังคามุงด้วยกระเบื้องแป้นเกล็ด โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นว่า อาคารจริงดังกล่าว สามารถตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่นมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกัน และมีทิศทางเดียวกันทั้ง 2 เรื่อง คือ เรื่องความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุในท้องถิ่น โดยให้ค่าการยอมรับทั้ง 2 เรื่องต่ออาคารจริงมากกว่าอาคารจำลองรูปแบบ ซึ่งวัสดุของอาคารจริงนั้น เป็นวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ แสดงว่า ความเหมาะสมในการใช้วัสดุ และการตอบสนองการใช้วัสดุมีผลกระทบต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ทั้งนี้ ไม่สักถือเป็นวัสดุที่หาได้ภายในท้องถิ่นของภาคเหนือ การใช้ไม้สักถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของอาคารทางภาคเหนือ ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ เช่นเดียวกับ บาหลิ ซึ่งเป็นดินแดนที่มีเสน่ห์และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกได้ สถาปัตยกรรมมีเอกลักษณ์และสะท้อนวัฒนธรรมอันเหนียวแน่น สถาปัตยกรรมกลมกลืนกันเกือบทั้งเกาะ จนทำให้ภาพรวมของบาหลิ มีศักยภาพในด้านเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น การใช้วัสดุพื้นถิ่นของบาหลิผสมผสานกับเทคโนโลยีท้องถิ่นได้อย่างลงตัว (Tan Hock Beng, 1997: 41) อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มต่อประเด็นวัสดุ และเทคโนโลยีการก่อสร้าง สถาปนิกควรนำไปพิจารณาประกอบเป็นแนวทางการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไป

ภาพที่ 6.2.3-13 ภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์

อาคารตัวอย่าง โรงแรม ริเจนท์ เชียงใหม่

ภาพที่ 6.2.3-13 ภาพจากสถานที่จริง

โครงการที่นำมาศึกษาความความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน ประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ คือ โครงการโรงแรมวีเจนท์ เชียงใหม่ ซึ่งโครงการนี้ ภูมิสถาปนิกได้นำองค์ประกอบอาคารทางศาสนาของท้องถิ่น คือ สิงห์ มาเป็นองค์ประกอบในการจัดภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 6.3-8: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● ความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์	2.24	0.78	-	2.57	0.89	-	-3.577*

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($t \geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-8 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

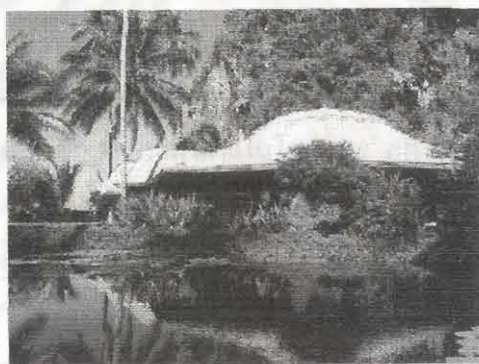
การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิก และกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยน้อย ถึงความเหมาะสมในการนำรูปสิงห์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบอาคารทางศาสนาของภาคเหนือ มาใช้เป็นองค์ประกอบในการจัดภูมิทัศน์

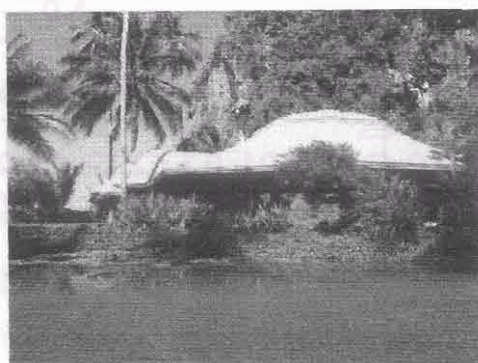
โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ถึงความเหมาะสมในการนำสิงห์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบอาคารทางศาสนาของภาคเหนือ มาใช้เป็นองค์ประกอบในการจัดภูมิทัศน์ โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นด้วยน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกัน และมีทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นด้วยน้อย ถึงความเหมาะสมในการนำรูปสิงห์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบอาคารทางศาสนาของภาคเหนือมาใช้เป็นองค์ประกอบในการจัดภูมิทัศน์ แสดงว่า ความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์ มีผลกระทบต่อสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนได้เช่นเดียวกัน แนวความคิดที่ได้จากความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม สถาปนิกสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืนต่อไปในอนาคต

ภาพที่ 6.2.3-14 งานภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์
อาคารตัวอย่าง โรงแรม คุฉิตรายาวดี จังหวัดกระบี่

ภาพที่ 6.2.3-14.1: กรณีที่ 1 (สภาพเป็นจริงในปัจจุบัน)

ภาพที่ 6.2.3-14.2: กรณีที่ 2 (จำลองรูปแบบ)
จำลองเป็นสนามหญ้าและที่ลุ่มมีน้ำจืด

ภาพที่ 6.2.3-14.3: กรณีที่ 3 (จำลองรูปแบบ)

โครงการที่นำมาศึกษาความความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ คือ โครงการโรงแรม คุณิศราชาวดี จังหวัดกระบี่ สภาพดั้งเดิมของพื้นที่บริเวณใกล้กับส่วนต้อนรับ เป็นส่วนที่ต่ำที่สุดของพื้นที่ และเป็นที่ยอมรับน้ำผิวดินจากเนื้อที่ทั้งหมดของโครงการ ดังนั้นภูมิสถาปนิกจึงได้ออกแบบพื้นที่ดังกล่าว โดยการขุดเป็นสระบัวขนาดใหญ่เพื่อยอมรับน้ำจากผิวดิน และน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้ว โดยเชื่อมต่อกับกระแสน้ำภายในโครงการ สภาพที่เป็นจริงดังกล่าวนำมาแสดงเป็นกรณีที่ 1 การจำลองรูปแบบเป็นกรณีที่ 2 ออกแบบการจัดภูมิทัศน์โดยการรักษาสภาพดั้งเดิมทั้งหมดเอาไว้เพิ่มเติมเฉพาะพื้นที่หญ้าบางส่วนเท่านั้น เพื่อรักษาสภาพเดิมของพื้นที่ไว้ สำหรับการจำลองรูปแบบกรณีที่ 3 เป็นการออกแบบการจัดภูมิทัศน์โดยการถมพื้นที่ลุ่มดังกล่าว แล้วออกแบบให้กลมกลืนกับสภาพรอบข้างทั้งหมด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความความคิดเห็นเปรียบเทียบกับระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 6.3-9: การเปรียบเทียบความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ต่ออาคารจริงและอาคารที่จำลองรูปแบบขึ้นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

งานภูมิสถาปัตยกรรมและการจัดภูมิทัศน์	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป			ค่า t
	Mean	SD	ลำดับ	Mean	SD	ลำดับ	
● ความเหมาะสมในการแก้ปัญหา							
1. กรณีที่ 1 (สภาพจริงในปัจจุบัน)	4.18	0.79	(1)	4.34	0.74	(1)	-2.18*
2. กรณีที่ 2 (จำลองรูปแบบ)	3.88	0.72	(2)	3.67	0.66	(2)	-2.67*
3. กรณีที่ 3 (จำลองรูปแบบ)	1.75	0.70	(3)	1.88	0.93	(3)	-1.33

* ค่าที่มีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ ($\geq \pm 1.96$)

จากตารางที่ 6.3-9 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดภูมิทัศน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสถาปนิกทั่วไปและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความเห็นด้วยมากที่สุด กับการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 1 ซึ่งภูมิสถาปนิกได้ออกแบบโครงการจุดเป็นสระบัวขนาดใหญ่เพื่อรองรับน้ำจากผิวดิน และน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้ว โคอเชื่อมต่อกับกระแสน้ำภายใน โครงการ รองลงมา คือ การจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 2 ซึ่งออกแบบการจัดภูมิทัศน์ โดยการรักษาสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ทั้งหมดไว้ และเพิ่มเติมเฉพาะพื้นที่อยู่บางส่วนเท่านั้น เพื่อรักษาสภาพเดิมของพื้นที่ไว้ และการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 3 ซึ่งออกแบบการจัดภูมิทัศน์โดยการถมพื้นที่ถมดังกล่าว แล้วออกแบบให้กลมกลืนกับสภาพรอบข้างทั้งหมด ตามลำดับ

จากตารางที่ 6.3-9 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (*mean*) ของความคิดเห็นแต่ละกลุ่ม อาจกล่าวได้ว่า ทั้งสองกลุ่มเห็นด้วยกับการออกแบบภูมิทัศน์ในกรณีที่ 1 และกรณีที่ 2 โดยระดับความคิดเห็นในกรณีที่ 1 อยู่ในระดับที่เห็นด้วยค่อนข้างมาก และระดับความคิดเห็นในกรณีที่ 2 อยู่ในระดับที่เห็นด้วยสูงกว่าระดับปานกลาง กล่าวคือ การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม และการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 1 เป็นการแก้ปัญหาในการจัดภูมิทัศน์ โดยการใช้พื้นที่ที่เป็นที่ถ่มอยู่แล้วมาแก้ปัญหา โดยการจุดเป็นสระบัว ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการปรับปรุงสภาพของพื้นที่เพื่อใช้ประโยชน์ เช่นเดียวกับโครงการ *Ullman Terrace* จากสภาพของที่จอดรถ ก็ปรับสภาพแวดล้อมมาเป็นสวนสาธารณะ (รูปภาพประกอบที่ 6.2.3-15)

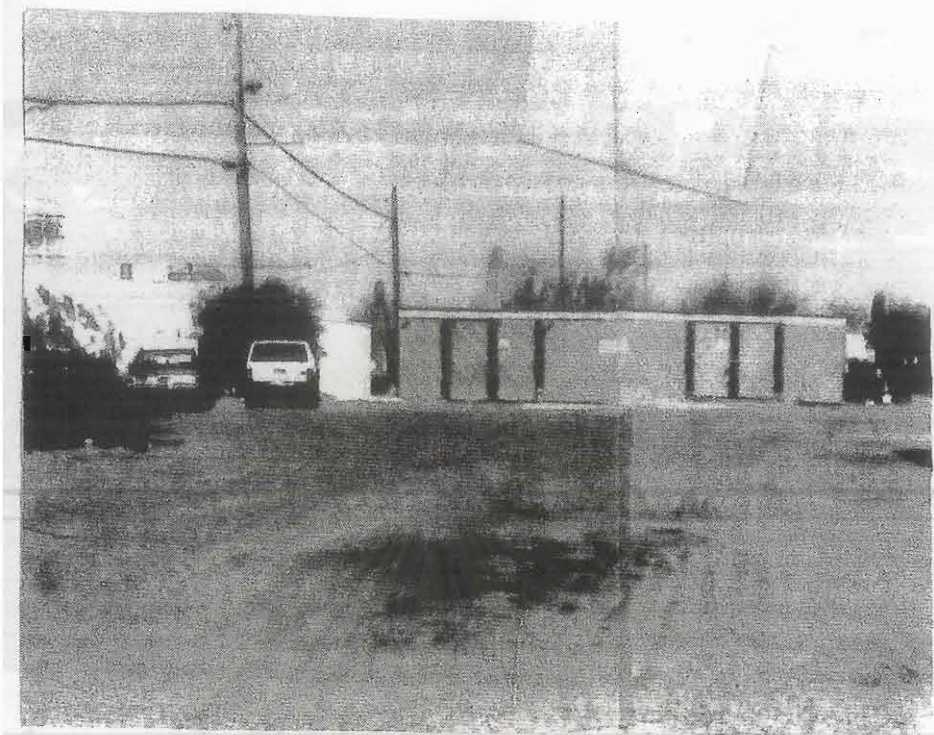
การจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 2 เป็นการรักษาสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ หรือสภาพเดิมไว้ทั้งหมด เพิ่มเติมเฉพาะพื้นที่อยู่บางส่วนเท่านั้น ซึ่งเป็นลักษณะของการเคารพต่อสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ โคอไม่มีการทำลายสภาพเดิม เช่นเดียวกับ โครงการโรงแรม ลา พาโลมา (La Paloma) รัฐแอริโซนา ซึ่งใช้สภาพดั้งเดิมของพื้นที่ในการจัดภูมิทัศน์ (รูปภาพประกอบที่ 6.2.3-16)

การจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 3 เป็นการจัดภูมิทัศน์ โดยการถมพื้นที่ถมดังกล่าว แล้วออกแบบให้กลมกลืนกับสภาพรอบข้างทั้งหมด ในกรณีนี้พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นด้วยน้อยกว่าการจัดภูมิทัศน์แบบที่ 3

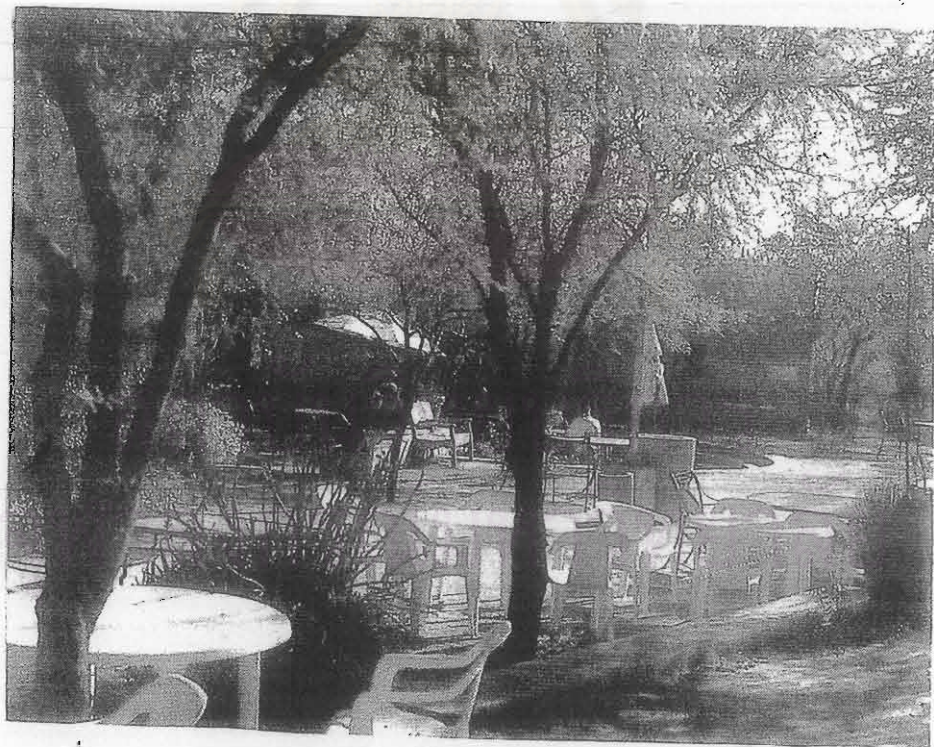
โดยวิธีการทางสถิติ *t-test* ที่ระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ในการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 1 และกรณีที่ 2 โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่า การจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 1 ซึ่งภูมิสถาปนิกได้ออกแบบโดยการจุดเป็นสระบัวขนาดใหญ่เพื่อรองรับน้ำจากผิวดิน และน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้ว โดยเชื่อมต่อกับกระแสน้ำภายในโครงการ มีความเหมาะสมน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 2 ซึ่งออกแบบการจัดภูมิทัศน์โดยการรักษาสภาพดั้งเดิมของพื้นที่ทั้งหมดไว้ และเพิ่มเติมเฉพาะพื้นที่บางส่วนเท่านั้น เพื่อรักษาสภาพเดิมของพื้นที่ไว้ พบว่ากลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยมากกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน กับการจัดภูมิทัศน์ในกรณีที่ 3 ซึ่งออกแบบการจัดภูมิทัศน์โดยการถมพื้นที่ถมดังกล่าว แล้วออกแบบให้กลมกลืนกับสภาพรอบข้างทั้งหมด โดยที่กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นด้วยน้อยกว่าความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั่วไป

ผลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่ตรงกันและมีทิศทางเดียวกัน ถึงเรื่องความเหมาะสมในการแก้ปัญหาของการจัดภูมิทัศน์ โดยให้ค่าความคิดเห็นต่อกรณีที่ 1 ซึ่งเป็นสภาพที่เป็นจริงของโครงการว่า มีความเหมาะสมในการแก้ปัญหาการจัดภูมิทัศน์มากที่สุด ซึ่งการแก้ปัญหาในการจัดภูมิทัศน์ของกรณีที่ 1 ภูมิสถาปนิกได้ออกแบบให้ที่ถมดังกล่าวเป็นสระบัวขนาดใหญ่เพื่อรองรับน้ำจากผิวดินและน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้ว โดยเชื่อมต่อกับกระแสน้ำภายในของโครงการ การแก้ปัญหาดังกล่าวในความเป็นจริงแล้ว คือ การทำลอกสภาพแวดล้อมและสภาพเดิม เพราะเป็นการจุดเอาหน้าดินเพื่อเป็นสระขนาดใหญ่ แต่สภาพที่เกิดขึ้นหลังจากการแก้ปัญหาดังกล่าว ไม่สามารถรู้ถึงความเป็นมาของสถานที่ดังกล่าว เนื่องจากสภาพแวดล้อมได้ถูกปรับสภาพใหม่ไปในทางบวก ช่อมแสดงว่า การแก้ปัญหาโดยคำนึงถึงความเหมาะสมมีผลกระทบต่อการจัดภูมิทัศน์ และสถาปัตยกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและยั่งยืน สถาปนิกสามารถนำไปพิจารณาประกอบเป็นแนวทางการออกแบบต่อไปในอนาคต

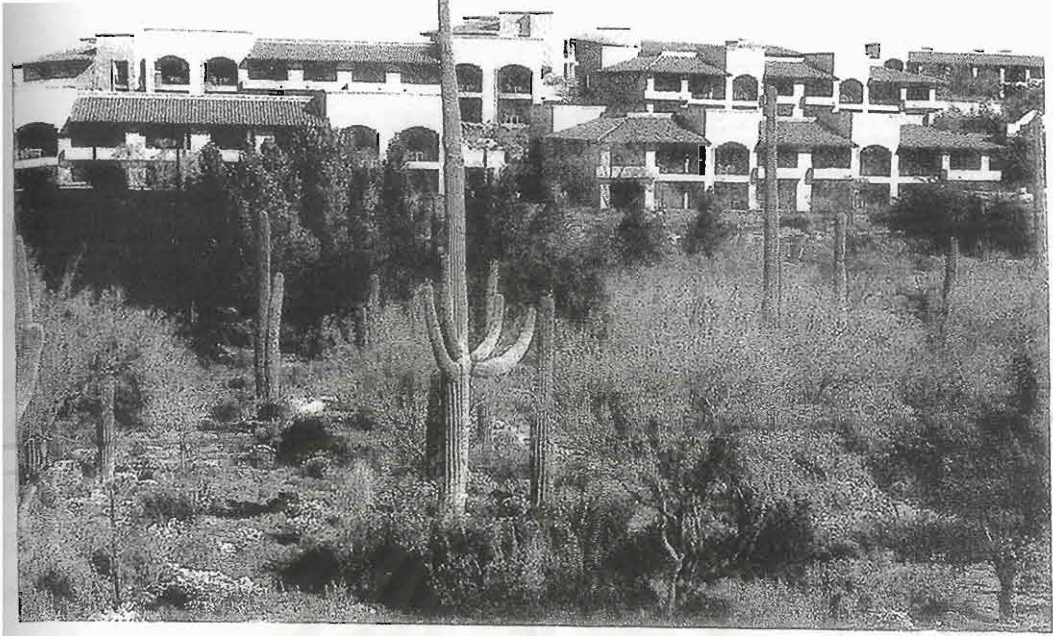
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 6.2.3-15: แสดงภาพเดิมของที่จอดรถก่อนจัดภูมิทัศน์ของโครงการ อิลล์มาน เทอร์เรส (*Ullman Terrace*)
เมืองฟีนิกซ์ รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1989) (Thompson & Steiner, 1997: 232)

ภาพที่ 6.2.3-16: แสดงภาพแวดล้อมหลังการจัดภูมิทัศน์ของโครงการ อิลล์มาน เทอร์เรส (*Ullman Terrace*)
เมืองฟีนิกซ์ รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1992) (Thompson & Steiner, 1997: 233)

ภาพที่ 6.2.3-17: แสดงโครงการโรงแรม ลา พาโลมา รีสอร์ท รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา ซึ่งใช้สภาพดั้งเดิมของพื้นที่
ในการจัดภูมิทัศน์ (Thompson & Steiner, 1997: 328)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย